

Primera Entrevista a l'Escriba

(Traducció al Català)

per Maria dels Àngels Hernández Galera

L'Entrevista consta de 9 preguntes realitzades a l'Escriba

per Alfredo López Cruzado

Es recomana la lectura en l'ordre establert

ÍNDIX

1. Com vas escriure la Quarta Dimensió? És un llibre revelat?.....	3
2. Sobre l'actual crisi... Quant de temps hem d'esperar perquè les coses tornin a la normalitat?.....	5
3. Pots afegir alguna cosa més sobre el que succeeix realment abans del Big-Bang?.....	6
4. Què vol dir l'Església, quan afirma que estem fets a imatge i semblança de DÉU?.....	13
5. Les partícules subatòmiques són massa o són llum?.....	18
6. Què podem dir als que atribueixen la creació de l'Univers a la casualitat?.....	19
7. Per què hem de morir?.....	27
8. Pot existir el Bé sense el Mal? Podem eradicar el Mal?.....	37
9. Com hem de preparar-nos per afrontar els canvis en la nostra Realitat?.....	47

PRIMERA I SEGONA ENTREGA COMPLETA

Tembleque, 30 Mayo 2009.

Un precioso día de finales de Mayo, en Tembleque, (Toledo).

Me encuentro sentado frente al Escriba, autor del libro “LA CUARTA DIMENSIÓN”, muy apreciado por los buscadores de la Verdad, libro escrito con palabras mayúsculas.

Un libro que da respuestas razonables a las cuestiones que la Humanidad se ha venido preguntando a lo largo de los siglos. Un compendio de saber con un enfoque original sobre el origen del Universo, el Espacio y el Tiempo, el propósito de nuestras vidas, el misterio de la finalidad del Universo, la realidad que hay más allá del Universo, la existencia real de la Eternidad, el verdadero significado de la palabra “Cielo” e “Infierno”, el principio y el final del Tiempo, el Anticristo, el Apocalipsis, el Juicio Final y el sello de DIOS.

Un libro que fortalece la fe de los creyentes y hace dudar a los no creyentes puesto que da certeza razonable de la existencia de DIOS y su Eternidad.

El estudio profundo del libro me ha hecho reflexionar y ha calmado mi sed de saber, lo cual confirma a mi entendimiento su autenticidad, porque soy un buscador de la Verdad y me siento capaz de reconocerla si se pone ante mis ojos. Por todo ello, te doy las gracias, por haber escrito este libro, por haberlo compartido, por ponerlo al alcance de la Humanidad en estos tiempos en que los valores verdaderos están en crisis y el desorden, la confusión y la incertidumbre reinan entre nosotros.

Aunque estoy satisfecho, he de reconocer que mi sed de saber no tiene límites y me gustaría empezar esta entrevista con una pregunta que se hacen muchos lectores:

PRIMERA PREGUNTA I RESPOSTA:

Alfredo:

Aquest llibre tan difícil de resumir o sintetitzar, perquè en ell totes les paraules estan mesurades, totes tenen el seu lloc i funció precises. **És producte d'una revelació? En quines circumstàncies el vas escriure?**

L'Escriba:

Més que un llibre revelat, és un llibre raonat, per a fer reflexionar a l'espècie humana sobre el seu origen i el seu destí.

No és un llibre dirigit a les ànimes joves assedegades de sensacions, emocions i ideals, és un llibre dirigit a les ànimes més velles, cansades, esgotades i assedegades de tant buscar la Veritat amb majúscules, confoses per la falta de sentit comú que regna en la Humanitat, per la seva falta de coherència, allunyant-se cada vegada més de la naturalesa i les lleis que regeixen la seva perfecta harmonia, construint paradisos artificials tractant de donar un sentit ideal a les seves vides, que es veuen finalment frustrades pel dolor, la vellesa i la mort.

No, no és un llibre revelat o canalitzat, ho vaig escriure per pròpia voluntat, a raó de 8 hores diàries durant uns mesos. Comprenc que et resulti difícil resumir-lo perquè la saviesa, i aquest és llibre de saviesa, és ja en sí mateixa un resum, una síntesi del coneixement veritable, la meva pròpia síntesi de la veritat.

La meva pròpia recerca, tota una vida dedicada a la reflexió i a la comprovació.

En realitat, em sento un simple conreador i d'igual manera que al conreador de blat no sol faltar-li blat semblant tots els anys, jo he conreat la saviesa i amb cada collita m'enriqueixo més i més.

He comprovat una vegada i una altra, al llarg dels anys, que ensenyant el que sé, a qui necessita saber, cullo en el meu interior un saber major. Però que consti que això cal fer-ho amb el major desinterès, perquè qui sembla blat tan sols quan li paguen un jornal no pot sentir-se amo de la collita.

Com cal lliurar llavors de blat a la terra per a collir més blat, igual regeix la llei per a tenir coneixement i saber. Cal buidar-se en la necessitat del proïsme per a veure's ple de nou.

De manera que, perquè no ens falti inspiració pròpia cal ensenyar al que sap menys que nosaltres. Igual si volem Amor, cal començar per sembrar-lo fent feliços als altres. Ningú pot tenir collita pròpia si no comença per la sembra pròpia.

Cal buidar-se per a poder omplir-se!

És la LLEI, amb majúscules.

Fi de la 1ª Resposta.

SEGONA PREGUNTA I RESPOSTA:

Alfredo:

Una altra qüestió que preocupa als lectors de la QUARTA DIMENSIÓ és la crisi actual... Quant temps caldrà esperar perquè les coses tornin a la normalitat?

L'Escriba:

Qui esperi assegut la tornada a la normalitat que ha marcat els últims anys es veurà frustrat.

Els ideals que han forjat imperis, al llarg de la història han nascut i s'han desenvolupat per acabar per morir.

El comunisme igual que el capitalisme són ideals humans condemnats a morir, els últims anys d'esplendor capitalista són l'avantsala del seu enfonsament. El desordre causat en tots els plànols de la natura, l'empobriment de les espècies, el malbaratament, el sobre-endeutament, l'escassetat de recursos cada vegada major i la necessitat de continuar malgastant, fan impossible una sortida en el temps. No hi ha, per tant, futur raonable si no renunciem a l'innecessari i aprenem a viure amb el just i necessari. Només així hi haurà per a tots.

Però no veig a la humanitat disposada a aquesta renúncia necessària, és molt jove encara i acabarà aprenent una gran lliçó, dolorosa però molt necessària per a la supervivència de l'espècie. Un pas enrere de la humanitat fins a retrobar el nostre lloc a la Natura.

Endeutar-se per al futur sense conèixer el que ens depara l'esdevenir és la forma més segura de comprometre la nostra llibertat i la nostra capacitat de resposta. Ser lliure implica ser lliure de tota dependència present i futura. Hipotecant el nostre futur per divertir-se més en el present, comprometem la nostra futura llibertat i el nostre lliure albir.

Es fa necessari recordar als governants que no estem per servir als seus ideals, que no són elegits per dictar lleis i obligar-nos a complir-les si no són justes, i cap llei no és justa si enriqueix una part a costa d'empobrir-ne una altra.

Tota llei imposada ha de ser justa i necessària per a la millor convivència
sense restringir o retallar la llibertat de tots i el lliure albir individual
ni tan sols en nom de la seguretat,
perquè ella, la seguretat,
sempre en demana més i més, i resulta que la seguretat total
és un somni impossible d'arribar.

Governar no és dictar ni ordenar,
sinó estar alerta a l'esdevenir
per preveure, inspirar i enfortir, a tots per igual.

Fi de la 2ª Resposta.

TERCERA PREGUNTA I RESPOSTA:

Alfredo:

Després de la teva original explicació sobre la Partícula de DÉU i els moments previs al Big Bang, m'agradaria saber, amb major precisió, què vol dir l'Església, quan afirma que estem fets a imatge i semblança de DÉU.

L'Escriba:

DÉU és UN i és Tri alhora,
igual que tu i jo i tots els altres, som un i som trins alhora.

Tots som un reflex de la Realitat que és ELL.

Sent ELL l'UN, que tot el conté,
l'ATENCIÓ MAJOR, DÉU PARE,
vol mostrar-nos la seva dualitat, per això ordena primer
el DOS, que és la seva RAÓ, LA MARE, LA RAÓ de DÉU, i a continuació
ordena el TRES, que és la seva VOLUNTAT, EL FILL, LA VOLUNTAT de DÉU.

DÉU, l'UN, ens ensenya la seva TRINITAT,
ens mostra que ELL, l'ATENCIÓ MAJOR,
té RAÓ i VOLUNTAT.

DÉU és llavors, ATENCIÓ,
RAÓ i VOLUNTAT.

És a dir, és PARE,
és MARE i és FILL alhora.

L'UN és el PARE,
el DOS és la MARE,
el TRES és el FILL.

La UNITAT MAJOR ens mostra dues meitats o dues cares,
una de visible i una altra d'invisible, oposades entre si, i alhora complementàries,
Femení i Masculí, o d'una altra manera, Negatiu i Positiu.

EI DOS, la MARE, la cara femenina de DÉU,
la seva RAÓ, és la seva MEMÒRIA,
la seva memòria de l'Espai, el món visible que podem veure.

El TRES, el FILL, la cara masculina de DÉU,
la seva VOLUNTAT,
és la seva memòria del Temps, el món invisible que no podem veure.

De manera que, la Raó de DÉU és
l'Espai que podem veure i
la Voluntat de DÉU és el Temps que no podem veure.

L'Espai, la Raó de DÉU, la realitat tangible de DÉU, ja sabem que és de naturalesa magnètica.

El Temps, la Voluntat de DÉU, la realitat intangible de DÉU, ja sabem que és de naturalesa elèctrica.

Magnetisme i electricitat
són manifestacions seves,
manifestacions de la seva Raó i la seva Voluntat.

Pots comprendre que la Raó de DÉU és de naturalesa magnètica i que la seva Voluntat és de naturalesa elèctrica, però s'haurà de concloure de què està feta l'Atenció, és a dir l'ESPERIT.

**Dir que som o estem fets a
la seva imatge i semblança
és una afirmació exacta i precisa de la realitat que som.**

Tots som UN,
som DOS i som TRES.

Tota unitat és dual, té dos aspectes o cares oposades,
tot és alhora masculí i femení, positiu i negatiu.

Des de les partícules subatòmiques fins a les majors galàxies
i constel·lacions de l'Univers.

Sens dubte, també nosaltres estem construïts com la resta de l'Univers, amb espai i temps, això és, amb magnetisme i electricitat, el visible i l'invisible.

El cos físic és la teva Raó pròpia,
la teva cara visible que representa l'Espai.

La teva Voluntat, la teva memòria,
és la teva cara invisible, que representa el Temps.

De manera que, la nostra Raó és magnètica
i la nostra Voluntat és elèctrica.

Però, no vull dir que la nostra raó i voluntat tenen memòria de l'Espai i el Temps, el que vull dir és que, la nostra raó i voluntat són o estan construïts amb memòria de l'Espai i del Temps.

En realitat, no som un cos físic amb memòria,
sinó que, som memòria amb presència física.

La nostra Raó és la memòria que construeix el nostre cos físic, que va perfeccionant-se, generació rere generació, transmetent-se de pares a fills, a través del que la Ciència anomena el Codi Genètic.

La Raó, la nostra memòria de l'Espai és la nostra memòria visible, tangible.

La Raó de tota l'Espècie Humana va camí de la Perfecció.

La nostra Voluntat, la nostra memòria invisible, intangible, es va construint, pas a pas, amb Temps.

Amb temps, anem construint la nostra memòria,
amb memòria anem construint la Voluntat.

També la nostra Voluntat va camí de la Perfecció.
De manera que, no és cert, que les espècies evolucionin,
sinó que la memòria de cada espècie es va completant,
es va perfeccionant al llarg del temps de moltes generacions,
ja que l'objectiu que persegueix l'Obra Universal és mostrar-nos, pas a pas,
l'Ordre mateix de la Perfecció.

Recorrem la Gran Memòria que és l'Univers,
construïm la nostra memòria pròpia,
fem nostra la Memòria Pròpia de DÉU.

Totes les parts contenen al TOT.

El TOT conté totes les parts.

En totes les espècies podem trobar els atributs de DÉU.

En tot ser viu trobem Atenció,

Raó i Voluntat.

Les plantes atenen la llum, tenen Atenció, tenen Raó que podem veure i Voluntat de viure, tenen camp elèctric, invisible, protegeixen la seva vida, es defensen dels seus depredadors i van sumant memòria, perfeccionant-se en cada generació.

Els planetes atenen el Sol, tenen Atenció; Raó que podem veure i Voluntat per seguir el Sol on vulgui que vagi.

Els planetes com les partícules s'atreuen magnèticament i es repel·leixen elèctricament. Ells també van sumant memòria.

Creiem erròniament que l'Univers només creix en Espai,

que és matèria, que és Energia,
però, en el que en realitat creix és en Memòria,
com més vell, més memòria acumula, més Temps té.

Qualsevol arqueòleg ens pot confirmar que, com més aprofundeix a la Terra, més aprofundeix en la memòria que construeix el Planeta.

A prop de la seva superfície troba l'ahir
i més a baix l'abans d'ahir,
i més a baix encara es troba la memòria de totes les Espècies,
de totes les generacions.

És el Temps qui va acumulant l'Energia que fa créixer a l'Espai.

L'espai és Energia acumulada, materialitzada
i aquesta Energia és MEMÒRIA.

Si la Ciència actual no comprèn
el comportament de les partícules subatòmiques
és perquè no comprèn la Raó de DÉU,
ja que entre elles i nosaltres hi ha una semblança funcional.

Els Físics que estudien les partícules, les defineixen com a "coses", que tenen SPIN, massa específica i camp elèctric.

Per Spin entenen que les partícules tenen capacitat de moviment propi, que poden dirigir-se cap a un magnetisme positiu o negatiu, que ho decideixen per si mateixes.

Per massa específica entenen que tenen massa, que són matèria visible.

Per camp elèctric entenen que, tenen llum, càrrega elèctrica, que resulta invisible.

Si cridem a cada cosa, pel seu nom, ho entendrem millor.

En primer lloc, les partícules no són "coses",

sinó éssers vius molt veloços.

El Spin és l'Atenció de la partícula, simple i planerament, el seu Lliure Albir.

El cos material de la partícula, la seva massa

és la Raó de la partícula, la seva memòria de l'Espai.

El camp elèctric és la Voluntat de la partícula, la seva memòria del Temps.

La partícula utilitza la seva raó, magnètica, la seva cara negativa per atreure o sentir-se atreta i utilitza la seva voluntat, elèctrica, la seva cara positiva, per rebutjar o sentir-se rebutjada.

Que la Raó de DÉU és la seva Memòria de l'Espai,

és fàcil d'observar,

perquè tot l'Espai és Raó.

Tots els espais són formats, ocupats o habitats per espais menors, raons menors i aquests, per altres de menors encara.

Tots sumant memòria,

tots perfeccionant la seva Raó i la seva Voluntat.

També el nostre propi cos físic està construït amb Raó, és a dir, la Raó major, que és el nostre cos, està construïda per raons menors, que són els nostres òrgans interns.

Cada òrgan té Raó pròpia, voldrà viure encara que el separem del nostre cos, la unitat en la qual té lloc i funció.

Els òrgans estan, a la vegada, formats per raons menors, les cèl·lules, que també tenen la seva Raó per viure, per relacionar-se amb els seus semblants, tenen voluntat per defensar les seves vides i s'atenen entre si.

Les cèl·lules, a la vegada, estan formades per raons menors, les molècules, amb la seva Atenció, la seva Raó i la seva Voluntat igualment.

Les molècules, també estan formades per raons menors fins i tot, que són els àtoms, també ells interactuen, s'atenen, tenen Raó i Voluntat.

I també ells estan formats per Raons menors que són les partícules subatòmiques.

Totes les raons, siguin de la mida que siguin,
segueixen el mateix mandat o la mateixa Llei:

“Sobreviu!”, busca seguretat, plaer i fuig del dolor i la mort.

Això vol dir, que totes les Raons reaccionen iguals; i en tindrem prou amb tractar amb injustícia al nostre propi organisme per sofrir en ell una reacció lògica.

Fi de la 3ª Resposta.

QUARTA PREGUNTA I RESPUESTA:

Alfredo:

Al teu llibre es troba una explicació raonable sobre la realitat final de l'Univers que em resulta lògica i meravellosa, donant-me alhora, una idea precisa del significat de la paraula Cel, o de la ubicació exacta de la Terra Promesa, de la qual se'ns parla a la Bíblia.

Tanmateix, sobre el que succeeix realment al principi de l'Univers, en els instants anteriors al Big-Bang, no trobo lògica en l'explicació científica més acceptada, sobre una partícula de mida ínfima i densitat infinita, que conté tota l'energia de l'Univers.

Aquesta partícula, coneguda com el Boson de Higgs o la Partícula de Déu, produeix una gegantina explosió que dóna lloc a l'Univers, al naixement de l'Espai i el Temps.

“Partícula que produiria una gegantina explosió que dóna lloc a l'Univers, al naixement de l'Espai i el Temps...” No li trobo la lògica a que, de l'explosió d'una partícula, per molt especial i densa que sigui, sorgeixi casualment, quelcom tan grandios, perfecte i misteriós com l'Univers, quan veiem tots el dies, que qualsevol explosió sols causa destrucció i caos.

Pots afegir alguna cosa més sobre el que succeeix realment abans del Big-Bang?

L'Escriba:

Sí, he reflexionat sobre això.
Ja he explicat que per omplir-se de saber nou,
hi ha que buidar-se primer del saber vell.

Em vaig quedar buit en escriure La 4a Dimensió, però el Temps em va omplint de nou i ja tinc algunes respostes que estic ordenant, per a un futur llibre que completi el saber contingut a "La Quarta Dimensió".

Et puc avançar alguns detalls que pots reflexionar.

L'Univers no apareix en tres dimensions després d'una explosió sobtada.

L'Espai i el Temps no neixen a l'uníson.

La realitat és molt més complexa.

La Partícula original que dóna lloc a l'Univers, sí, és cert que resulta ser de mida ínfima, ja que no té tres dimensions ni dos ni tan sols una, no té massa específica, no és material ni pot ser-ho, perquè no existeix Univers material abans que ella.

Quant a l'afirmació que la partícula té una densitat infinita, resulta ser del tot falsa. La partícula no conté tota l'energia de l'Univers, tal com l'entenem. El que en realitat conté és

la MEMÒRIA de tot l'Univers.

És a dir, que conté l'Ordre de tots els instants o moviments, que l'Univers segueix en el seu desenvolupament, des del primer a l'últim instant del Temps.

Aquesta partícula no té densitat, no té cap pes.

En realitat, la memòria no pesa, no ocupa espai, no és de naturalesa magnètica com l'Espai, sinó que, resulta ser de naturalesa elèctrica com el Temps.

En realitat, la partícula té dues cares,

com l'Univers que neix d'ella.

Una d'elles és l'Espai, la realitat que podem veure, la realitat on ens movem i vivim.

L'altra cara és el Temps, la realitat que no podem veure, la realitat que ens permet moure'ns i viure.

L'Espai, la realitat que podem veure és de naturalesa magnètica, mentre que el Temps, la realitat que no podem veure, és de naturalesa elèctrica.

Tot el que existeix en l'Univers és de naturalesa electromagnètica, és a dir, està construït amb magnetisme i electricitat, o dit d'una altra manera, amb Espai i Temps. De manera que, tant la partícula com l'Univers són de naturalesa visible i invisible.

Aquesta partícula original es mou a tal velocitat que
la velocitat de la Llum és, per a ella, una **frenada brusca**.
Tal velocitat origina les altíssimes temperatures que es produeixen
en l'instant de l'Univers previ al Big-Bang.

De manera que, aquesta partícula que conté la memòria de l'Univers,
no esclata.

No produeix una explosió incontrolada o controlada per la casualitat.

El que succeeix realment, no és una explosió,
sinó una **PROJECCIÓ** d'energia a **velocitat instantània**,
que resulta ser una projecció ordenada de la Memòria de la partícula,
semblant a una projecció mental.

A més de memòria, la Partícula té Vida pròpia, perquè projecta la seva memòria multiplicant-se a si mateixa a tal velocitat, que sembla una explosió instantània d'energia, quan, en realitat, és una Projecció ordenada de tots els instants del Temps Universal.

**La realitat és que el Temps està projectat en la seva totalitat,
abans que l'Espai comenci a materialitzar-se.**

A càmera lenta pot veure's que la partícula, sent Una, es desdobra en 2, 3, 4, 5, 6, 7... i es multiplica, apareixent totes unides, formant una línia d'una sola dimensió, una dimensió lineal formada per partícules electromagnètiques, que es perllonga, traçant "el mapa" de l'Univers.

Et faràs una idea aproximada d'això, si tractes de dibuixar en un pla tots els moviments necessaris per projectar una casa, sense aixecar el llapis del paper, sense retrocedir mai.

L'extensió de la línia de partícules dóna lloc a la 2a Dimensió.

De manera que, abans que l'Univers comenci la seva materialització, es veu projectat en 2 Dimensions. Llarg i ample.

Així que, qui afirmi que l'Espai i el Temps neixen alhora, es confon, perquè la veritat és que primer apareix el Temps, abans que l'Espai.

I l'Espai només podrà seguir els moviments projectats en el Temps.

De manera que res no és casualitat en l'Univers.

El Temps apareix fix, és com un camí d'energia
i l'Espai es va movent, es va materialitzant
per aquest camí de partícules de direcció única, sempre cap endavant.

Aquest Pla Fonamental d'Energia que,
de forma instantània, sorgeix de la Partícula Original,
traça un camí lineal d'energia format per
partícules unides magnèticament entre si i
separades elèctricament de les seves veïnes
formant un mar d'Energia ordenada

on cada partícula no pot sinó romandre fixa al seu lloc,

ja que, un moviment en ella,

provoca una reacció oposada entre les seves veïnes, i entre elles no cap ni una més.

Aquest Pla d'Energia ordenada, que forma la 1a i 2a Dimensió de l'Univers, és per on es mouen les partícules amb massa que apareixen després amb moviment propi, partícules electromagnètiques que es desplacen pel camí, interactuant amb les partícules fixes que el formen.

**Això explica el moviment en zig-zag que
segueixen les partícules de la Llum en desplaçar-se,
per la qual cosa, erròniament, es denomina “el buit”.**

No existeix tal buit;

fins i tot les partícules necessiten un camí per desplaçar-se.

Una partícula sola, no pot desplaçar-se si no interactua amb altres partícules
o amb un camí format per partícules.

Les primeres partícules que es mouen per aquest Pla d'Energia Fonamental, que és fix, i és en realitat el Temps Universal, són partícules d'una sola dimensió, el llarg, i són les primeres espècies de l'Univers, doncs són éssers vius, i la Ciència les anomena **Fotons**.

Són diferents espècies, que es distingeixen per la seva longitud, sent unes de més curtes i altres de més llargues, com raigs minúsculs.

Després d'elles apareixen partícules més complexes, de 2 dimensions, llarg i ample, i es distingeixen per la seva mida i la seva velocitat.

La Ciència les anomena **partícules virtuals** o fantasmes i poden moure's en les dues direccions del Pla Fonamental, al llarg i a l'ample.

La partícula més gran que apareix en 2 dimensions és l'**electró**.

I després d'ella, apareix la primera partícula de 3 dimensions de l'Univers, coneguda per la Ciència com l'**àtom d'Hidrogen**.

Fi de la 4ª Resposta.

CINQUENA PREGUNTA I RESPUESTA:

Alfredo:

En aquest moment la teva explicació em deixa sense paraules... Ara, em ve a la memòria la controvèrsia de si les partícules subatòmiques són Massa o són Llum, encara que s'accepta ja per la Ciència que són les dues coses alhora.

L'Escriba:

Sobre aquesta qüestió cal entendre que la partícula, o millor dit, totes les partícules tenen dues cares, negativa i positiva, tenen massa, la seva cara magnètica, la seva cara visible que és negativa i també tenen la seva cara elèctrica, la seva cara invisible, que és Llum, la seva cara positiva.

Ja hem explicat, de manera superficial, que les partícules només poden desplaçar-se sobre un camí de partícules que també tenen les seves dues cares, de manera que, la partícula ha de presentar la seva cara positiva o negativa per a interactuar amb el camí i desplaçar-se en zig-zag.

D'aquesta manera, la partícula ha de girar-se a cada pas,
presentant al camí la seva cara positiva o negativa,
i és per això, que la podem veure
quan presenta la seva cara negativa que és la seva massa i,
no la podem veure quan presenta la seva cara positiva, que és Llum.

De manera que, en aquest punt, la Ciència no s'equivoca, la partícula és massa i és Llum, totes dues coses alhora.

Fi de la 5ª Resposta i de la 1ª Entrega.

SISENA PREGUNTA I RESPUESTA:

Alfredo:

Què podem dir als que atribueixen la creació de l'Univers a la casualitat?

L'Escriba:

La casualitat!

Qui és aquesta?

Em deixa perplex l'escassa voluntat de saber, dels que tan alegrement atribueixen la creació de l'Univers a la casualitat.

Em resulta més fàcil donar certesa raonable de la realitat que és DÉU, que provar que la "tal casualitat" sigui capaç de fer cap cosa per si mateixa.

Però això té explicació.

Els que atribueixen a la casualitat la seva pròpia existència, són com els nens, que saben gaudir de totes les coses, sense preguntar de on vénen.

Qui ha projectat el Temps de l'Univers i la materialització de l'Espai demostra un poder, una força i una imaginació infinites.

Mai s'ha vist repetit ni un sol instant del Temps, cada instant ens mostra una realitat única, que es veu renovada a l'instant següent, una Realitat sempre nova, sempre amb novetats, sempre canviant.

Ni un sol alba, ni un sol vespre, ni una sola nit, ni un de sol, de tots els dies transcorreguts des del mateix principi del Temps, ningú ha pogut veure-ho, mai, repetit.

Les nostres pròpies vides es veuen renovades, en una successió d'instantos irrepitibles que van alimentant i construint la nostra memòria.

La consciència de qui som, depèn de la nostra memòria, som únics, diferents, com les nostres memòries.

Som Memòria amb cap, tronc i extremitats.

Memòries construïdes a força d'instantos, moviments, que van canviant l'Espai a una velocitat sempre constant, com un viatge de direcció única, sempre cap endavant, un camí sense retorn.

El Temps va formant la memòria de tots nosaltres, una memòria única per a cadascú, una memòria creixent, expansiva, que ens va ensenyant, donant-nos consciència de la Realitat que som i preparant-nos per la Realitat que arribarem a ser.

Som memòria en construcció, memòria que ens dóna identitat i creixem, sumant memòria.

El Temps ens va construint la memòria i la nostra memòria ens va revelant qui som en veritat. No som ja els nens d'ahir, ni som els que creiem ser en l'avui, la nostra identitat està en la nostra memòria i la nostra memòria està en constant desenvolupament alimentada pel Temps.

Som Atenció o Lliure Albir.

Som Raó o memòria de l'Espai.

Som Voluntat o memòria del Temps.

Al final del temps universal coneixerem la perfecció final de l'Univers, construïda pas a pas des d'una partícula ínfima, immaterial...

També al final del Temps coneixerem la nostra pròpia perfecció individual i recordarem, pas a pas, l'ordre de la seva construcció.

La memòria del Temps, la memòria de la nostra Voluntat no és material, no és visible, és immortal. Podem perdre el nostre cap, tronc i extremitats, però no la nostra memòria del Temps, la nostra voluntat, la nostra Immortalitat.

Cadascun de nosaltres és original, irrepètible.

La nostra consciència de la Realitat que tots compartim, és pròpia, personal, única, com la nostra memòria.

Som fragments de DÉU.

Som fragments de la seva Memòria.

Com cada partícula, àtom, molècula, cèl·lula i òrgan tenen lloc i funció en el nostre cos, així, nosaltres tenim lloc i funció en la Humanitat, com la humanitat té el seu lloc i funció en l'Univers i com l'Univers té el seu lloc i funció en DÉU. La Unitat MAJOR que conté totes les unitats menors, des de la més petita de les partícules.

Els que atribueixen la creació de l'Univers i la seva pròpia existència a la Casualitat no són les voluntats més velles, sempre assedegades de VERITAT, són les voluntats més joves àvides de noves sensacions, noves emocions i nous ideals, que tenen el seu lloc en aquest món, on l'Atenció, el lliure albir, aprèn a dir SÍ i a dir NO, és a dir, a discernir entre el que acaba bé i el que acaba malament.

No és dolent equivocar-se quan s'està aprenent, és normal i necessari.

Com podríem evitar l'error,
si no se'ns donés la oportunitat de poder-lo conèixer primer?.

Com apreciar la immortalitat sense conèixer, abans, la mort?.

Com renunciar a fer el dolent si no se'ns permetés fer-ho,
recrear-lo, inventar-lo, des de la Llibertat? "

Tot està previst en la memòria que és el Temps, **creiem que el mal és obra de Déu, però en realitat és obra nostra, del nostre lliure albir**, perquè sent lliures, tenim l'oportunitat de dir Sí i No.

La voluntat jove diu Sí a tota experiència que sigui possible,
sense considerar les conseqüències.

La voluntat vella diu No a tota experiència de conseqüències negatives
per si mateixa o per als altres.

És el Temps qui ens està ensenyant el nostre poder i la millor manera de donar-li ús i gaudi.

Així són les coses, és l'ordre del Temps i no podem canviar-lo, però sí que podem i podrem sempre, recordar-ho.

No podem forçar a ningú, no és bo, en el camí de la perfecció.

Igual que no podem forçar a una fruita perquè, de sobte, ens mostri la seva dolçor, quan encara és verda, immadura.

Deixem per tant madurar a les voluntats joves sent pacients i comprensius amb elles, com ho van ser amb nosaltres les voluntats més velles, que ens van mostrar el camí amb el seu propi exemple de vida.

No pertorbem el somni de la joventut de la Voluntat, que des de la innocència ha d'arribar a ser font inesgotable d'Amor i Saber.

Siguem generosos permetent a la jove voluntat somiar que és la casualitat la mare de tot, que l'Univers neix d'una partícula ínfima de densitat infinita que pesa tant com l'Univers, que les espècies són obra de l'atzar i que els micos seran homes i els homes seran mutants amb súper poders per obra i gràcia de l'evolució casual. Que només hi ha una vida i que hem de gaudir abans del seu inevitable final i ballar molt "pa que nadie nos quite lo bailao".

Siguem comprensius, tolerants i pacients amb la joventut. No vulguem robar-li el seu propi temps a la INNOCÈNCIA.

No obstant això, per als que vulguin saber l'origen de totes les coses amb lloc i funció en l'Univers, així com l'origen del mateix Univers, ja hem dit que la partícula que l'origina és immaterial, que no conté l'energia de tot el Univers, que el que conté en realitat és la Memòria de tot l'Univers i aquesta memòria no pesa en absolut.

**Aquesta és la Partícula amb el menor camp magnètic
i el major camp elèctric de l'Univers.**

Hem dit que la velocitat d'aquesta Partícula és tan alta que cap partícula que apareix posteriorment, ni tan sols la llum, podria penetrar i reflectir en ella.

La ciència encara no ha pogut concebre que hi ha una velocitat infinitament superior a la de la llum, i per això creu que la densitat d'aquesta partícula és infinita, quan no compte **la seva densitat, sinó la seva velocitat.**

La llum necessita temps per moure's, però aquesta Partícula és tan veloç que no necessita temps per estar en un lloc o en un altre, no necessita temps per desplaçar-se, de fet, la partícula és anterior al Temps i el Temps anterior a l'Espai.

Aquesta Partícula està en l'origen mateix del Temps, és a dir, és ella qui projecta el Temps de l'Univers. Un camí d'energia, invisible, que seguirà l'Espai en el seu desenvolupament a una velocitat constant, que és la velocitat de la llum.

Això és a dir, que l'espai Universal no es materialitza en Tres Dimensions des del no-res.

Abans que l'Espai es faci visible, material, ja està projectat en llum, en Temps. És a dir, la tercera Dimensió de l'Univers, s'eleva o es construeix sobre la primera i segona Dimensió del mateix Univers. Aquestes dues primeres dimensions, llarg i ample, resulten ser invisibles, de manera que, **hi ha molta Energia en l'Univers que no podem veure, perquè no és matèria sinó llum.**

Una alineació de partícules d'una sola Dimensió, formant una línia interminable, que segueix un moviment en espiral, sense marxa enrere, projecta la primera i segona Dimensió de l'Univers, que és el seu llarg i el seu ample.

De manera que, quan l'Univers es materialitza, ho fa sobre aquestes dues dimensions prèvies i el que en realitat es materialitza és l'alt, la tercera Dimensió de l'Espai.

Aquesta projecció prèvia de l'Univers que realitza la **Partícula Original** en projectar la seva pròpia memòria a una velocitat sense Temps, dona lloc al naixement del propi Temps.

És un mar d'energia, de partícules perfectament ordenades, amb enllaç electromagnètic, sobre el qual s'anirà materialitzant l'Univers que podem veure.

Aquest mar d'energia que pot detectar-se al fons de l'espai, ha de ser la radiació que la Ciència detecta i interpreta com a efecte del Big Bang, que, com ja hem raonat, no és explosió sinó PROJECCIÓ.

Sense Temps, les partícules no podrien desplaçar-se a cap velocitat.

Cal que hi hagi el Temps perquè les partícules que representen la Llum puguin moure's per ell.

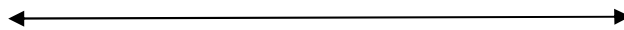
Sense Temps no hi hauria moviment de partícules.
Sense Temps ens quedaríem aturats en un instant,
sense poder moure'ns cap a l'instant següent,
sense Temps l'Espai deixaria de créixer.

Temps i Moviment.

Temps i Velocitat.

Moment i Moviment.

Preguntem a la Casualitat,
si són dos coses diferents o una sola i mateixa cosa.

Un altre motiu de reflexió, per als qui creuen que venim del no-res, que som fills de la casualitat:

Qualsevol que observi el desenvolupament d'un fetus pot pensar que la casualitat dirigeix aquest desenvolupament. No obstant això, el desenvolupament de l'espai que és el fetus, segueix fidelment els moviments projectats en la memòria codificada de l'espermatozoide.

Una Memòria amb presència física!

Abans que l'Espai, És el Temps.

Abans que la matèria, és la Llum.

Qualsevol pot atribuir a la casualitat el desenvolupament d'un arbre, però es limita a seguir el que està projectat en la seva memòria, que és la llavor.

Com tot, la llavor té dues cares, és visible i invisible, una cara és la seva presència física, l'altra és la seva memòria.

La llavor és doncs una memòria amb presència física.

Serà aquesta Memòria qui dirigeixi el desenvolupament de l'arbre.

I per descomptat, la llavor no pesa igual que l'arbre.

Pel que fa a l'Univers, l'energia que conté la Partícula Original és la seva memòria i la memòria és Llum, és elèctrica i invisible, com el Temps.

No pesa en absolut, però resulta ser determinant en el desenvolupament de l'Espai.

Una altra reflexió per a la casualitat:

Ensenyem als nens a l'escola que l'energia de l'Univers, ni es crea ni es destrueix, només es transforma. Donant a entendre que en l'Univers no hi ha més energia que la que hi ha.

Que la partícula ínfima de densitat infinita que dóna origen a l'Univers pesa tant com l'Univers actual.

És això raonable?

Quan resulta que l'energia de la Partícula Original, és a dir, la seva memòria, no pesa igual que l'Univers. En realitat no pesa res, la memòria és Llum.

La realitat és que l'Univers està **creixent**.

Creix com un fetus, en totes direccions

Ocupant més i més espai propi.

Creix o no creix l'Univers?

La reflexió fonamental és:

De quina naturalesa és l'energia que fa créixer l'univers?

D'on procedeix aquesta energia?

**Quina energia és aquesta que sembla sorgir d'una font invisible,
l'existència de la qual sembla impossible?**

**Quina energia pot ser, que és inesgotable, en tant que
alimenta la nostra vida i la de tot l'Univers?**

Si busquem una energia que alimenti un desenvolupament sostenible resulta que aquesta Energia que fa créixer l'Univers supera amb escreix la major de les expectatives, perquè partint d'Un pot multiplicar-se sense fi.

L'Energia somiada pel major dels somiadors ha de ser aquesta. Una Energia que pots donar sense límit, que pots donar sense perdre-la.

Una Energia que creix a mesura que es lliura, es duplica, es quadruplica, es multiplica.

Donant una vegada, es duplica. Donant dues vegades es quadruplica. Si la dones moltes vegades es multiplica per tantes vegades com la descripció.

Pot existir una Energia de tal naturalesa?

Si la Casualitat ens diu que tal Energia és un somni impossible, és perquè ella no pot ser la causa d'aquesta energia. **Tal Energia existeix**, fa créixer l'Univers i també ens ajuda a créixer individualment a tots i cada un de nosaltres i a totes i cada una de les espècies que habiten el planeta.

**Aquesta Energia és motor de desenvolupament exponencial
des d'un fins a l'infinit.**

El veritable somni de l'Energia il·limitada té sentit en comprendre que l'Energia que ens fa créixer a tots, que tots podem lliurar sense perdre-la

ÉS... MEMÒRIA !

L'Univers s'alimenta d'Energia i aquesta Energia és **Memòria**.

A l'Univers, l'Energia, la Memòria, té presència pròpia.

Creiem que som éssers materials amb memòria,
quan la realitat és que som memòria amb presència material.

Som lliure albir, amb memòria i presència física.

La vida s'alimenta amb Memòria.

És el Temps la font de la nostra energia, la font de la nostra Memòria!

Què seria la nostra vida, sense Memòria.

**Com pot la memòria, que és energia elèctrica,
ordenada, invisible, convertir en energia magnètica, visible?**

Aquesta és la qüestió que cal reflexionar o dit d'una altra manera:

Com pot el Temps convertir-se en Espai?

La Llum en matèria?

Té aquesta resposta la Casualitat?

Encara més:

Per què pot duplicar-se una cèl·lula?

Què aconseguix en duplicar-se?

Com pot l'Un donar lloc al Dos?

Casualitat no és la resposta!

Fi de la 6ª Resposta.

SETENA PREGUNTA I RESPUESTA:

Alfredo:

Per què hem de morir?

L'Escriba:

Per desvetllar el misteri que representa la mort has de preguntar abans, què és la mort? Qui mor en realitat? Qui sóc jo?

En veritat et dic, Alfredo, que qui és viu no pot morir. L'origen de la vida no es troba en aquest món.

Per causa del desconeixement de la realitat que és DÉU i del Pla que Ell té per a cada un de nosaltres, ens passem la vida fugint de la mort, sense comprendre què és la Mort.

Vivim d'esquena a la realitat que ens toca viure, corrent després dels ideals de la ment, per acabar ensopgant amb la frustració, el dolor i la mort. Confont les nostres vides i desaprofitant la finalitat de les mateixes, que no és altra que el retorn al lloc d'on procedim, havent guanyat el coneixement de la Causa de totes les coses, per poder gaudir, per fi, de la Llibertat, la Felicitat i la Plenitud, pròpies de la Immortalitat i l'Eternitat que ens corresponen per ser fills de Déu. Fills de la seva Atenció, la seva Raó i la seva Voluntat.

DÉU no està per resar-li. Si un Pare vol ensenyar l'ofici al seu fill i aquest es dedica a resar, el Pare es desespera.

Està bé que siguem agraïts amb el Gran Creador, el nostre Pare, però el que Ell espera de nosaltres és tota la nostra atenció, la nostra millor reflexió i la nostra major comprensió.

A la Plenitud de l'Esperit s'arriba al comprendre la totalitat que és Ell.

No és resant com ens apropem més de pressa al Creador, sinó seguint els seus passos, comprenent la seva Obra. La Realitat que Ell ens mostra, la Realitat en què vivim, ens movem i tenim el Ser.

De manera que l'estudi de l'Espai i del Temps, en realitat la seva Raó i la seva Voluntat, són passos necessaris per assolir la comprensió pràctica de DÉU.

En la mesura que l'entendem, ens anem acostant a Ell, el seu Pla és donar a cadascuna de les seves parts memòria de la Totalitat que ELL ÉS. Tots som part seva, tots hem d'aconseguir la Consciència Pròpia de DÉU, la seva Memòria.

Pel nostre origen, tots estem condemnats a ser Déus, a compartir amb ELL, la seva Perfecció, la seva Plenitud, la seva Eternitat.

Vol ensenyar-nos la veritat que som i la perfecció que hem d'assolir.

Però, en lloc d'estar atents a la seva Obra, que el Temps ens va mostrant d'instant en instant, li donem l'esquena i ens entossudim a dirigir-nos cap a l'Espai, que és la Mort.

Els que tenen por a la paraula **Mort** no comprenen el seu veritable significat.

És cert que la Mort regna en aquest món de Tres Dimensions. El nostre cos físic, la nostra Raó pròpia, es construeix amb matèria d'aquest món, i com a tal, està subjecta a les lleis que regeixen la matèria, l'Espai, que resulta ser fred, inert, mort.

Una cosa és l'Espai i una altra cosa és la vida que anima l'Espai.

Qui anima l'Espai, qui li dóna mobilitat, moviment, és el Temps.

Sense comprendre el veritable significat del **Temps** no es pot entendre el significat de la **Vida**. Com es manifesta, d'on procedeix i on s'origina.

La majoria de la gent intenta projectar la seva vida segons els seus desitjos, sense considerar el factor determinant, **el Temps**. És per això que la majoria veu frustrades les seves pròpies expectatives, veu com els seus desitjos xoquen amb la Realitat que, com una mà invisible, governa les nostres vides. Viuen d'esquena a la Realitat que el **Temps És**.

Només uns pocs viuen de front, **alerta a l'esdevenir**, atents a **l'ara**, a la Realitat que es renova a cada instant, analitzant les novetats que ens porta **el Temps**, el major condicionant de les nostres vides.

Aquests pocs no necessiten ser guiats, no es troben perduts, aprenen a llegir els senyals que dóna el Temps. No necessiten ajuda per sortir de la monotonia de les seves vides, perquè les seves vides no estan enfocades només a la monotonia de l'Espai, a la repetició del que ja és conegut. Per a aquests, la vida és renovació constant, aventura, aprenentatge, experimentació, Amor, Saviesa, i també **Incertesa**.

La vida d'aquests pocs és com una línia recta, no viuen donant voltes, amunt i avall, esgotant els seus dies en un sense-sentit, tractant d'omplir les seves vides, cecs a la Realitat que els envolta, deixant-se guiar per altres més cecs encara, que els sedueixen amb falses promeses de seguretat, plaer i felicitat.

No pots treure profit a la teva vida si no saps qui ets, si no coneixes l'origen mateix de la vida que t'anima, si ignores la trajectòria del Temps, la via per la que corren les nostres vides, individuals i col·lectives.

Qui ets en realitat?

Analitza les tres veus que hi ha en tu.

La primera, **vol Ser sempre.**

La segona, **vol Tenir-ho tot.**

La tercera, **vol Saber-ho tot.**

Qui és qui?

En les respostes anteriors hem revelat la Trinitat que hi ha a tots i cadascun dels éssers humans.

Tots som Atenció, Raó i Voluntat.

Jo Sóc, diu l'Atenció.

Jo tinc, diu la Raó.

Jo sé, diu la Voluntat.

Quina és la nostra veritable identitat?

Els grans filòsofs han tractat de respondre aquesta qüestió, però encara avui segueix confusa la relació entre **Ment, Voluntat i Lliure Albir.**

Va ser el filòsof alemany, deixeble de Kant, Arthur Schopenhauer qui va afirmar que la Voluntat és el veritable Ésser, que representa la força essencial de la realitat i que l'acció de la Voluntat és irracional.

Aquesta resposta, tot i ser de les més aproximades, necessita aclarir-se, així com la creença actual que confon la **Voluntat** amb el **Lliure Albir.**

Anem, per tant, a definir aquests conceptes amb més precisió, perquè resulta necessari per poder comprendre'ns a nosaltres mateixos.

El Lliure Albir és l'Atenció. Jo Sóc.

El cos i la ment són la Raó. Jo tinc.

El camp elèctric és la Voluntat. Jo sé.

Conèixer l'origen de l'Atenció, la Raó i la Voluntat ens donarà una major comprensió de qui som en realitat.

D'on prové l'Atenció? Per què vol viure per sempre?

L'Atenció no procedeix de l'Espai ni del Temps.

No està construïda amb magnetisme, com l'Espai.

No està construïda amb electricitat com el Temps.

L'Atenció és Esperit.

L'Atenció procedeix d'una REALITAT que hi ha més enllà de l'Espai i del Temps, més enllà de la Tercera i la Quarta Dimensió.

La nostra Atenció és un fragment de l'Atenció MAJOR.

LA UNITAT amb majúscules que ho conté TOT. DÉU PARE. L'UN.

L'Atenció no neix de Pare i Mare. L'Atenció és Esperit, no té principi ni final, és Eterna, és LA VIDA.

L'Atenció no neix, sinó que **s'emancipa** de DÉU PARE.

L'Atenció és Principi de Vida Eterna amb Lliure Albir.

Una vegada emancipada de DÉU PARE, l'Atenció, el Principi rector, no té memòria pròpia. És Lliure Albir que en el seus inicis ho ignora tot.

Per això, per prendre consciència de la Realitat que és l'Espai, **La Raó de Déu** i el Temps, **La Voluntat de Déu**, l'Atenció necessita un cos fet d'Espai, de matèria, i un altre de Temps, de Llum.

Un cos visible i un altre invisible.

El cos visible és la Raó, l'invisible és la Voluntat.

La Raó és la Memòria de l'Espai, la Voluntat és la Memòria del Temps.

La Raó està construïda amb magnetisme, com l'Espai.

La Voluntat està construïda amb electricitat, com el Temps.

L'Atenció és qui contesta quan et criden pel teu nom. La seva residència habitual està darrere dels teus ulls. Pot "**tocar**" a distància. No es mou amunt i avall, no es dirigeix per l'Espai ni pel Temps. La Atenció els transcendeix. Simplement "se situa" aquí o allà a velocitat instantània.

D'on procedeix la Raó? Per què vol tenir-ho tot?

Ja sabem que la Raó és el cos i la ment.

És la nostra memòria de l'Espai, la nostra Consciència espacial, registra els moviments per l'Espai. Ens serveix per a moure'ns per ell, és la nostra memòria superficial, la nostra memòria **reactiva**, és independent de la Voluntat i pretén **sobreviure** per sobre de tot.

El Principi de la Raó, el seu major anhel, és **la Seguretat**.

L'origen de la Raó està en aquest món tridimensional, les seves arrels es submergeixen en el més profund de la Terra. Moltes generacions jeuen sota els seus peus, com a memòria d'una altra Realitat ja passada, ja integrada en la Memòria del Planeta.

La Raó és memòria amb presència física, ella representa la memòria de totes les generacions que l'han precedit, memòria que anem sumant generació rere generació, transmetent de pares a fills a través de l'ADN.

La Raó està construïda amb Espai, matèria, i està subjecta a les lleis que regeixen l'Espai. És a dir, la nostra Raó funciona igual que el mateix Espai. Tots dos creixen sumant Energia, sumant Memòria.

Així com l'Espai és de naturalesa material, magnètica, negativa, atractiva, gravitatòria, que atrau per si mateix tot el que pot atraure, com la Terra. També la Raó és una memòria material, magnètica, negativa, atractiva, que resulta ser **possessiva** fins més enllà del que és raonable.

Vol tenir-ho tot, gaudir tot. Mai es conforma. SEMPRE DEMANA MÉS.

Aquesta memòria és autònoma, no en diem Raó perquè sàpiga raonar bé, sinó per tot el contrari, perquè no gasta temps per raonar, davant de qualsevol situació, en qualsevol perill, la memòria reactiva es limita a reaccionar de la millor manera que sap, per sobreviure millor. Sense parar-se a considerar si deixa en perill els altres. És del tot **Irracional**.

Al contrari que l'Atenció, la Raó sí neix, sí té pare i mare. A l'univers, la Raó, s'hereta sempre d'una mare. La nostra mare representa la mare de tots els Espais. DÉU MARE.

Totes les raons tenen un principi i un final en el Temps, però, per a la Raó, **la mort és només renovació, un pas més cap a la seva perfecció.**

Un pas necessari que ha de donar qualsevol llavor que es desprèn de la planta mare en arribar la tardor, per renovar-se en la següent primavera i seguir completant i perfeccionant la memòria de l'espècie a la qual pertany.

La nostra Raó és memòria amb presència física que s'integra i es desintegra per tornar a integrar-se en la següent generació, com qualsevol altra llavor de l'Espai Tridimensional.

És important per a tots, comprendre que la nostra Raó és un espai material dins de l'Univers i com tots els espais amb lloc propi en l'Univers té tres dimensions: llarg, ample i alt.

Però tenir tres dimensions no implica estar viu, perquè en morir, seguim sent tridimensionals. **La vida no és visible en l'Espai**, no pertany a l'Espai. A l'Espai només podem veure la mort, perquè la mort és pròpia de l'Espai i la reconeixem per la seva immobilitat, la seva falta de calor i la seva rigidesa.

Un cadàver té llarg, ample i alt, però, no es mou, és rígid i fred com l'Espai.

Quina és la diferència entre estar viu o estar mort?

Una Raó sense vida no té moviment propi. Al moment de morir, tots els òrgans perden el seu moviment, el seu calor i la seva flexibilitat.

Què passa realment al morir?

Per què perdem els signes de la vida que reconeixem com a moviment, calor i flexibilitat?

Què o qui ens dóna els signes visibles de la vida?

Perquè la vida, en si mateixa, no podem veure-la.

La vida és com el vent, podem veure el moviment que produeix en l'Espai, però el vent mateix no podem veure'l.

L'Espai tridimensional és fred, és rígid, és inert. La calor, la flexibilitat, el moviment, no són propis de l'Espai, sinó del Temps. La Quarta Dimensió.

És el Temps, de naturalesa elèctrica, invisible, qui construeix i alimenta el nostre camp elèctric, la Voluntat.

D'on procedeix la Voluntat? Per què vol saber-ho tot?

La Voluntat és la nostra memòria del Temps. La nostra consciència temporal, registra els successos del Temps i amb ells va construint la seva memòria.

És la nostra memòria profunda, la nostra memòria **Reflexiva**, és independent de la memòria de la Raó, en realitat ambdues memòries són oposades i alhora complementàries, com la nostra mà esquerra i la nostra mà dreta.

El Principi que regeix a la Voluntat, el seu major anhel, és **La Llibertat**.

L'origen de la Voluntat no està en aquest món tridimensional, les seves arrels no estan a l'Espai sinó en el Temps. Ella es nodreix del Temps, no creix sumant memòria, no és magnètica com la memòria de l'Espai.

La memòria de la Voluntat és invisible, immaterial, com el Temps. És Llum.

La Voluntat no creix sumant memòria com l'Espai, sinó que creix **restant** com el Temps. La Voluntat porta del Temps la seva pròpia inspiració i creix renovant. En la mesura que **lliura** la seva vella inspiració, va rebent del Temps, la seva inspiració nova.

La memòria de la Voluntat, de naturalesa elèctrica, com l'electricitat que tots coneixem, no està feta per ser guardada o emmagatzemada sinó per fer-la córrer,

per ser consumida, sense por a que s'esgoti, perquè el saber que pot arribar a la Voluntat resulta ser inesgotable.

La nostra memòria del Temps és interactiva, necessita relacionar-se, comunicar-se, ensenyar el que sap. Aprèn ensenyant, té inspiració pròpia i com millor ensenya, més inspirada es troba.

És un Principi Universal que l'Energia, i la Memòria és Energia, sempre es mou des d'on n'hi ha MÉS cap a on n'hi ha MENYS.

De manera que, la clau per fer créixer el nostre saber és ensenyar el que sabem, com més aviat, a qui més ho necessiti, a qui té fam de saber.

Així, en la mesura que ensenyem més, més saber rebrem del Temps, major serà el nostre camp elèctric, major serà la nostra Voluntat, major serà el nostre poder Real.

Guardant el que sabem, l'Espècie Humana no creixerà en Saviesa i nosaltres mateixos, perdrem la Inspiració que tant necessita la nostra Ànima, és a dir la nostra Voluntat.

Per la seva pròpia naturalesa, la Voluntat és reflexiva, analítica, lògica. Té set de saber, vol saber-ho tot. És memòria elèctrica, positiva, expansiva, generosa, que gaudeix ensenyant el que sap.

La Voluntat és filla del Temps, filla de la Veritat que amaga el Temps. És per això que ella adora, per sobre de tot, la Veritat, **fonament de la Llibertat.**

Si, com ja sabem, l'Atenció gaudeix de vida eterna, no neix, no té principi ni final, al contrari que la nostra Raó material, subjecta a les lleis de l'Espai, que neix per morir, per renovar-se, per a perfeccionar-se un pas més en cada generació.

La Voluntat no és eterna ni tampoc és mortal, està construïda amb memòria del Temps, memòria de naturalesa elèctrica, invisible, immaterial, memòria que té a cada un de nosaltres un principi, **el principi de la nostra memòria pròpia, individual, que ens va donant identitat, consciència de qui som.** Aquesta memòria que construeix el nostre cos invisible, la Voluntat, té per tant un principi, però no té final. **És Immortal.**

L'Atenció. És Eterna. **Jo sóc el qui sóc.**

La Raó. És mortal. **Jo Sóc el que té.**

La Voluntat. És Immortal. **Jo Sóc el que sap.**

En altres paraules:

L'Atenció és Esperit i procedeix del Esperit.

La Raó és Espai i procedeix de l'Espai.

La Voluntat és Temps i procedeix del Temps.

I així és com s'identifiquen les nostres tres veus:

Jo Sóc la Atenció, el lliure albir. Sóc qui dona la Vida a la Raó.

Jo Sóc la Raó, la consciència de l'Espai, tinc presència física.

Sóc la Memòria Magnètica.

Jo Sóc la Voluntat, la consciència del Temps, la meva presència és llum.

Sóc la Memòria Elèctrica.

De manera que la Raó és Espai, fred, inert, mort.

Qui li dona vida és l'Atenció.

Qui li dona moviment és la Voluntat.

Cal ara reflexionar més en el veritable significat de la paraula **Temps**.

La realitat del Temps que van viure els nostres avis no és la mateixa realitat que van viure els nostres pares, ni és la mateixa que vivim nosaltres.

La realitat que vivim avui, no és la mateixa que vam viure ahir, ni serà la mateixa que viurem demà.

L'Espai que conforma la realitat en què vivim no para ni un instant, està en continu moviment, en un canvi permanent. D'instant en instant el present canvia, es mou, sempre cap endavant, cap al futur, i aquesta successió de moviments, d'instant, van gravant, van alimentant i construint la nostra Memòria.

Percebem l'**Ara** com una successió d'instant, moviments, a una velocitat constant.

A aquest **moviment** de l'Espai, a aquesta **constant** successió de moviments en l'Espai en diem **Temps**.

EL MOVIMENT DE L'ESPAI ÉS EL TEMPS

El Temps és moviment, la velocitat constant a la qual es mou l'Espai.

Per entendre-ho millor, observa el funcionament d'una pel·lícula de cinema. La pel·lícula representa una successió d'instantànies, instants fixos, que en veure'ls a una velocitat constant cobren moviment.

Si frenem la velocitat a la qual visualitzem la pel·lícula, el moviment de les imatges s'alenteix i si parem del tot la velocitat, la il·lusió del moviment s'esvaeix, la pel·lícula, com l'espai, no té moviment propi.

El moviment és el Temps

El Temps és la velocitat que ens fa veure l'Espai en moviment.

El moviment de l'Espai és pura il·lusió, qui en realitat es mou és el Temps.

L'Espai no té moviment propi.

Per acabar de respondre, Alfredo, anem a repassar el més important per arribar a la conclusió final sobre la mort.

Creiem que l'Espai en el qual ens movem i vivim és viu, com creiem que la nostra raó, el nostre cos físic té vida pròpia. Però això és una il·lusió.

La vida no pertany a l'Espai, l'espai és matèria inert, fosca, freda. Qualsevol espai material en aquest món, té tres dimensions, com qualsevol cadàver, però per veure-ho cobrar moviment, necessita del Temps. La Quarta Dimensió. En altres paraules, la Voluntat invisible.

L'Espai no pot moure's sense el Temps.

La Raó no pot moure's sense la Voluntat.

El Temps és de naturalesa elèctrica, com la Voluntat,
sense electricitat no hi ha moviment.

Qui anima l'Espai és el Temps.

**Qui anima la nostra Raó, qui li dóna moviment
és l'electricitat de la Voluntat.**

Sense camp elèctric, sense voluntat, la Raó és com un robot sense bateria elèctrica. És tan sols un munt de matèria ordenada.

Espai sense Temps és matèria inert. És Mort.

La Voluntat no pot morir, ja ho hem explicat, es construeix amb Temps i necessita moltes vides per a això.

La Raó és doncs, una titella morta, un cadàver sense l'electricitat necessària per a moure el cor, les neurones, el sistema nerviós, i en definitiva, cada òrgan, cèl·lula, molècula, àtom i partícula que donen la seva forma al cos humà. La Raó Humana.

Sense la Voluntat no hi ha cos que es mogui per si mateix.

El fetus es mou en el ventre matern gràcies a l'electricitat del camp elèctric matern, és a dir, la Voluntat de la mare. De manera que, si en separar el nadó de la seva mare, no es veu ocupat per una voluntat, la Raó no cobra moviment.

Fora del camp elèctric matern només pot desenvolupar-se un cos sense vida, un espai ordenat, una Raó inanimada.

Al estar construïda amb electricitat, la Voluntat és invisible, però igual que l'electricitat deixa calor al seu pas, també la Voluntat, el nostre camp elèctric, escalfa el cos i anem deixant un rastre de calor per on anem.

De manera que resulta lògic i és normal, que quan la Voluntat torna al Temps del qual ella procedeix, bé per malaltia, accident o vellesa, la Raó es queda immòbil, freda, rígida, com el que ella és, un espai sense temps, sense electricitat sense Voluntat.

Com ja pots comprendre, Alfredo:

**La Raó no pot morir,
perquè mai ha estat viva.**

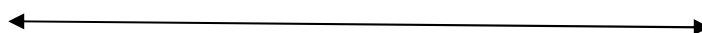
Com ja saps:

**La Vida és de l'Atenció.
El moviment és de la Voluntat.**

Quina gran il·lusió és fer-nos creure que no hi ha més vida que la que podem veure a la Raó!

**Com pots veure, Alfredo,
també el major il·lusionista...**

ÉS DÉU.

Fi de la 7ª Resposta.

VUITENA PREGUNTA I RESPUESTA:

Alfredo:

Ja comprenc que no podem morir, ara entenc el significat de la paraula **Mort**. Puc definir-la com a Raó sense Voluntat, Espai sense Temps o Magnetisme sense Electricitat. Em dóna certa tranquil·litat saber que del meu pas per aquest món, em portaré la meva memòria del Temps. El meu Saber.

Ara, m'agradaria que donessis una mica de llum al significat de dues paraules. Es tracta del **Bé** i del **Mal**.

Quina relació tenen? Podem eradicar el Mal?

Pot existir el Bé sense el Mal?

L'Escriba:

Per comprendre el veritable significat del Bé i del Mal, cal aprofundir una mica més, en l'estudi de la Raó i la Voluntat.

El significat comunament acceptat d'aquestes dues paraules resulta equívoc.

El Bé i el Mal, no són dues coses diferents, no són dues coses separades, sinó dues coses inseparables. Són les dues cares de la mateixa unitat, les dues cares d'un mateix, les dues cares de la Realitat.

Tot ésser viu en l'Univers, es mostra amb dues cares, dos perfils: l'esquerre i el dret. Tots dos són oposats, i alhora, complementaris.

Tots som alhora:

Negatius i Positius, o dit d'una altra manera, Femenins i Masculins, o Dolents i Bons, o Magnètics i Elèctrics, o Raó i Voluntat, o d'una altra manera, tots estem construïts amb Espai i Temps. Tots som visibles a la Raó i invisibles a la Voluntat.

Tots aquests termes signifiquen el mateix. Expressen la Dualitat que tots heretem de DÉU.

En la Creació Universal, tot té dues cares, tot està format amb dos pols oposats. Hi ha un parell d'oposats a tot ésser viu, en tota Unitat amb moviment propi, en tot Ser autònom.

Un de sol no pot existir sense l'altre.

Un de sol no pot moure's sense l'altre.

Un de sol no pot créixer sense l'altre.

És a dir, l'Espai no pot existir sense el Temps, no pot moure's ni pot créixer.

Ni pot existir la Raó sense la Voluntat, el Magnetisme sense l'Electricitat, el Negatiu sense el Positiu, el Mal sense el Bé, el Femení sense el Masculí. Perquè la Realitat és Dual, tot està construït amb un parell d'oposats.

La nostra Raó pròpia, el nostre cos material, és una Unitat i és dual, construïda amb parells oposats que resulten ser complementaris.

Estem construïts amb dues meitats, tot és parell i tot té el seu oposat. Podem observar en els nostres sentits, en el nostre cor, el nostre cervell, els nostres òrgans i els nostres membres. La cama esquerra necessita la dreta. La mà esquerra necessita el seu parell oposat. La mandíbula superior no serveix de gaire sense la inferior. Res no és viable sense el seu parell oposat.

Una Sola i única LLEI, regeix en tots els plànols de l'existència, des de les partícules subatòmiques. Des de l'Escala Menor fins l'Escala Major, en tot l'Univers.

Encara que pertanyen a escales diferents, una partícula subatòmica, viu i funciona de manera semblant al nostre Planeta, en tant que tots dos tenen Raó, Voluntat i Atenció, és a dir, Massa Específica, Camp Elèctric i Spin o Lliure Albir. Tots dos es dirigeixen a si mateixos, per si mateixos. Són Unitats formades per parells oposats i cada parell està format al seu torn per un altre parell més petit.

El mateix succeeix amb nosaltres, amb la nostra Raó i la nostra Voluntat. Un parell oposat en el qual cada part està formada al seu torn, per un parell menor, i cada parell, està format al seu torn per un altre parell d'oposats, encara més petits i així successivament, fins a la Unitat més petita, que no es pot partir en dos.

Podem observar en un imant, que en trencar forma dues meitats oposades i en trencar cada meitat, es formen dues noves meitats, també oposades. Podem trencar-lo moltes vegades, fins a la partícula menor, que és indivisible i també té les seves dues cares oposades: Magnètica i Elèctrica.

Aquesta és la realitat en què vivim.

Espai i Temps. Raó i Voluntat. Magnetisme i Electricitat.

Aquesta Realitat fa créixer l'Univers.

El Negatiu creix Demanant més. **Sumant.**

El Positiu creix Donant més. **Restant.**

La Raó sempre està demanant.

La Voluntat sempre està donant.

Al principi de cada vida, quan som nens, tenim més Raó que Voluntat, més Força i menys Saviesa, més memòria de l'Espai que del Temps. Al llarg de la vida, la Raó es va esgotant i va creixent la Voluntat, la memòria del Temps. Al final de la vida, tenim més Saviesa i menys Força. Tenim més Voluntat que Raó.

La Terra i el Sol són exemples de Raó i Voluntat.

La Terra és negativa, té més raó que Voluntat, més massa específica que camp elèctric, o d'una altra manera, més magnetisme que electricitat.

La Terra és Raó, La Raó DÓNA MENYS I DEMANA MÉS.

En tenir Més Raó i Menys Voluntat podem dir que la Terra és jove en Voluntat.

El Sol és positiu, té més Voluntat que Raó, més camp elèctric que massa específica, o d'una altra manera, més electricitat que magnetisme.

El Sol és Voluntat. DÓNA MÉS I DEMANA MENYS.

És més vell, més ric en Temps, en Voluntat.

No és igual un bany de Sol, **Elèctric**, que un bany de Lluna, **Magnètic**.

Un bany de Sol és un bany de Voluntat, **positiu**.

Un bany de Lluna, és un bany de Raó, **negatiu**.

La Lluna no té Atenció, no atén al Sol, no té moviment propi, no té voluntat, per tant, no té camp elèctric. És tan sols, Raó, només té camp magnètic.

**Aquells que com el Sol, donen més i demanen menys,
són les Ànimes més velles.**

Per la seva pròpia voluntat, estan més a prop de la **Immortalitat**. En un futur molt proper, seran ells l'avantguarda de la Nova Humanitat.

Podem dir que el Planeta, la Raó planetària, és Dolenta i Egoista, perquè vol per a si mateixa tota l'energia, tota la matèria que pot atrapar?

Ens equivoquem en jutjar les aparences, perquè **el negatiu no és el Mal, sinó la Força que fa créixer l'Espai, la Raó**, que per la seva naturalesa i necessitat és Negativa.

És un Principi Universal que la Raó creixi **prenent** i la Voluntat **donant**.

Cal entendre que la Raó és com és. Que totes les Raons són iguals, totes estan disposades a "**robar**" per viure.

La Llei que regeix la supervivència i el desenvolupament de l'Espai, la Raó, és la Llei del més fort. La Raó només es deixa governar per la Força. Ho comprovareu quan us decidiu a governar la vostra pròpia Raó.

El més fort es serveix del més feble, per sobreviure.

Encara que aquesta veritat ens sembli una violació del Principi de Justícia Universal, **La Igualtat**, i ens doni la impressió que el Creador resulta ser dur i despietat, aquesta és una falsa impressió.

Cal recordar que tot té dues cares i aquesta veritat les té també:

A la piràmide que formen les Espècies, els grans depredadors són al vèrtex i les Espècies més febles estan a la base, de manera que, l'Espècie superior viu de la inferior. Aquest abús del fort sobre el feble és una realitat aparent que ens resulta incomprendible, fins que entenem que el Pla que la sustenta és Perfecte.

Per entendre-ho, cal considerar:

Primer: Qualsevol espècie de la Piràmide de la vida, és Raó i com a tal, està disposada a prendre per si mateixa tot l'Espai que ha de compartir amb les altres.

De manera que, totes les Espècies necessiten un fre que els impedeixi multiplicar-se més enllà del que és raonable. Aquest és el paper de les espècies depredadores. El depredador superior frena el desenvolupament de l'inferior, fins als límits raonables que l'espècie es pot permetre, de manera que pugui mantenir-se en tot el Sistema el seu Equilibri Natural.

La Espècie Humana és l'excepció, ella és diferent a totes, ella no té lloc propi en la Piràmide de les Espècies, no té depredador natural, perquè ella és El Guardià de la Piràmide.

En efecte, en totes les Espècies Una sola Voluntat és compartida per tots els membres de l'Espècie. Només la Voluntat Humana és individual i la memòria de cada Ser humà és pròpia i única, com la seva **Responsabilitat**.

Segon: A les Espècies que ocupen la base de la Piràmide les considerem les més febles i a les que ocupen el vèrtex les considerem les més fortes, les que millor sobreviuen. Però aquesta apreciació és errònia.

En realitat, confonem Força amb Riquesa, Força amb Poder o Espai amb Temps. És a dir:

L'Espècie que considerem més feble, la més petita, és en realitat la més **rica**, en tant que és capaç de multiplicar-se a major velocitat i pot permetre's el luxe de pagar el tribut que l'Espècie superior necessita per sobreviure. Al seu torn, l'Espècie superior és també més rica i es multiplica a major velocitat que l'Espècie a la qual serveix de suport, i així successivament...

De manera que són les partícules subatòmiques les espècies més petites, les més ràpides i les més riques. Elles són com el Sol, tenen més electricitat que magnetisme i són el suport dels àtoms, fonaments de la matèria. Des del més petit, l'àtom d'hidrogen, l'espècie atòmica més veloç, més rica i per tant la més abundant de l'Univers. Ella sustenta al seu torn, a l'Espècie superior, l'àtom d'Heli, que al seu torn és més rica i més veloç que l'Espècie superior i així successivament... Fins a les molècules, menys riques, menys ràpides que els àtoms, però més riques i ràpides que les cèl·lules a les que sustenten, etc.

El Principi o la Causa que fa possible l'existència de totes les Espècies que formen l'Univers és **La Velocitat**.

Al principi de l'Espai, una Velocitat superior a la de la llum, anima la vida de les partícules més ràpides que construeixen matèria.

Aquesta velocitat, pròpia de cada Espècie, es va frenant, des de les Espècies inferiors fins a les superiors i és ella (aquesta cessió de velocitat), la Força que fa possible la manifestació de totes les Espècies.

UNA SOLA VELOCITAT MANIFESTA L'UNIVERS.

Les Espècies que considerem superiors són en realitat les més pobres, les menys ràpides a l'hora de multiplicar-se, de tenir fills, de perpetuar-se.

Per tant, són les Espècies que considerem inferiors, les més ràpides, les que tenen més Voluntat que Raó, més electricitat que magnetisme, les espècies més velles, més riques. DONEN MÉS, com el Sol.

La Espècies superiors en el vèrtex de la piràmide, les menys ràpides, les més pobres, tenen més raó que Voluntat, més magnetisme que electricitat, són les espècies més joves. Reben MÉS.

La Velocitat sustenta l'Univers.

La Velocitat dóna cohesió a l'Univers.

Magnetisme i Electricitat són dos Velocitats oposades

que mantenen l'ordre Universal.

La Massa del Planeta, la seva raó, com tota Raó, és magnètica, negativa, atractiva.

De manera que, qualsevol cos celeste que passi al costat d'ella, més petit, amb menys poder d'atracció, es veurà arrossegada per ella, pel seu magnetisme, pel seu poder atractiu, i es veurà integrat en la seva Memòria.

Per la seva pròpia naturalesa, la Raó, resulta ser d'allò més possessiva, ja que tot ho vol per si mateixa, sempre està demanant més i més. Com ja sabem.

A més, mai veurem a una Raó satisfeta per molt temps, perquè a l'Univers **No** existeix el magnetisme d'un sol pol. No existeix el positiu separat del negatiu, de manera que, quan una raó rep un MÉS, això ve sempre acompanyat de la seva altra cara, un MENYS. Tot el que rebem, per bo o positiu que sigui, sempre té també la seva cara dolenta o negativa.

Per això, ningú veurà la seva Raó pròpia, o qualsevol altra, **satisfeta**, per molt que rebi.

Com tota Raó, el Planeta no vol, ni pot, desprendre's de res material. Els cossos celestes menors que atreu per a si, la matèria volcànica, els cadàvers de totes les espècies, de totes les generacions. Tot això es converteix en la seva Massa, la seva Memòria visible, material.

A aquest poder atractiu de la Raó Planetària la Ciència en diu **GRAVETAT**.

Però en realitat totes les Raons, per grans o petites que resultin ser, tenen magnetisme, tenen poder atractiu, totes volen més espai propi, més energia, més memòria, totes volen tenir Més. Aquest és l'anhel de tota Raó, de tots els cossos celestes, de totes les Espècies.

Ens diu la Ciència que tots els Planetes, tots els cossos celestes, tenen Gravetat. Com més gran és la seva Massa, major és el seu poder atractiu, major és la seva Gravetat.

Però per poder entendre el que és la Gravetat i d'on procedeix, cal observar amb tot detall a la Raó Universal, a totes les Raons que formen l'Univers, perquè totes tenen poder atractiu, totes tenen magnetisme, totes tenen Gravetat.

No només els Planetes o els cossos Celestes, la Raó d'una partícula subatòmica té també força atractiva, Gravetat pròpia. Un àtom, construït amb partícules, té més força atractiva, més Gravetat.

La primera partícula amb massa que apareix a l'Univers, l'anomenarem "La Raó Menor".

Es la Unitat fonamental de la Matèria i l'Energia, o d'una altra manera, és la Unitat més petita amb magnetisme i electricitat propis, és a dir, amb raó i Voluntat. Doncs resulta ser set vegades més petita que l'Electró i molt més veloç. És la partícula menor de dos dimensions.

Encara hi ha partícules menors, d'una dimensió, però sense massa apreciable, **els fotons**, portadors de Llum.

Aquesta lluita per la supervivència que es produeix entre totes les Raons de l'Univers, entre totes les espècies, robant unes a les altres, sembla la realitat d'un món cruel. No obstant això, des de l'altra cara de la Realitat, des d'on la Voluntat és visible, l'Espai no creix de manera que **roba**, sinó pel que **rep** de la Voluntat.

La Llum de la Voluntat, de naturalesa elèctrica, l'energia que fa créixer l'Espai, la matèria, la Raó: és Memòria!

És la LLUM que procedeix del Temps, La Quarta Dimensió.

Al Principi de l'Espai. Al Principi de l'Univers es materialitzen les primeres partícules, les primeres Raons de l'Univers.

La seva observació detallada produeix interessants revelacions i dóna certesa al vell axioma: "**Com és a dalt és a baix**".

La raó d'una partícula subatòmica, la seva cara visible, la forma un camp magnètic, negatiu, el seu gir és cap a la Esquerra, com el d'una borrasca, contrari a les agulles del rellotge. Produeix una força absorbent, atraient. És una força centrípeta, cap a dins, que utilitza el seu magnetisme, el seu poder atractiu, per atraure o sentir-se atreta.

Per a una altra ocasió, deixarem el detall de com es forma exactament aquest petitíssim camp magnètic i quina és la seva causa, perquè si parem la seva velocitat, el camp s'esvaeix, sembla haver sorgit del no-res. Però com ja sabem Alfredo, **el no-res** no existeix i vull donar-te un temps de reflexió perquè descobreixis per tu mateix **la causa** d'aquest fet, comprovat per la Ciència.

No obstant això, el Principi de la Gravetat Universal es troba a la Raó d'aquesta partícula electromagnètica. La Raó Menor.

La Raó Humana, formada com ja sabem per raons més petites, funciona bàsicament igual que la d'una partícula. Per aquesta causa, tots ens sentim inclinats a millorar i embellir el que podem, la nostra raó, l'aspecte físic, per augmentar la seva força atractiva.

A la Raó de totes les espècies trobem aquesta necessitat d'augmentar la seva força atractiva, el seu Magnetisme.

El Magnetisme és una Força. L'electricitat és un Poder.

Quant a la Cara positiva de la partícula, la seva cara invisible, **la Voluntat de la partícula**, és un camp elèctric, positiu, el seu gir és cap a la Dreta, com el d'un anticicló. Produeix una força expansiva, centrífuga, cap a fora. La partícula fa servir aquest poder per a rebutjar o expulsar a qualsevol invasor.

També la Voluntat humana funciona de manera semblant. Quan algú se'ns acosta massa i ens sentim envaïts, fem servir la Voluntat per expulsar-lo, amb la seva arma més poderosa, invisible, elèctrica, és a dir:

la paraula i... cridem: Fora!

Certament, també podem utilitzar la Raó per expulsar, empenyent, i la voluntat per atraure, amb paraules positives. Com ja està explicat, no existeix el monopoli magnètic i tant la Raó, sempre negativa, com la Voluntat, sempre positiva, tenen totes dues al donar-les la volta, la seva cara oposada.

Podem concloure llavors que l'Espai és negatiu, és Raó, i el Temps és positiu, és Voluntat, però resulta equívoc dir que un és Dolent i l'altre és Bo.

Simplement, les coses són així:

La Raó, és Espai, és de naturalesa visible, material, magnètica, negativa, femenina, atractiva, possessiva, centrípeta. Com la Terra.

Mentre que la Voluntat és Llum, és Temps, és de naturalesa invisible, immaterial, elèctrica, positiva, masculina, expansiva, centrífuga. Com el Sol, que té més Voluntat que Raó.

Tot el que el Temps dóna, el roba l'Espai.

Tot el que ve de la Voluntat, s'ho apropia la Raó.

Per ara, aquesta és la realitat en què vivim.

Però aquesta Realitat no durarà molt més.

Després d'un temps de **Tribulacions**, veurem la fi del Mal, veurem el final d'aquesta oposició entre el Bé i el Mal, la fi de l'oposició entre Raó i Voluntat.

Tot canviarà molt aviat, tota oposició acabarà i el Mal es veurà posat en evidència.

Mentre l'Espai Universal segueixi creixent, no podràs veure eradicat el Mal que subjuga a la Humanitat.

Per ara, has de comprendre que Espai i Temps són el parell oposat d'una mateixa realitat, una unitat. L'Univers.

El Temps és Memòria.

L'Espai és la materialització d'aquesta memòria.

Observa que, mentre l'Espai està en fase expansiva, creixent en totes direccions, el Temps per contra, està en fase decreixent, minvant.

És a dir:

cada instant que fa créixer l'Espai, sumant matèria, que és memòria, també és un instant menys que li resta al Temps per arribar al seu **final**.

Quan el Temps acabi, l'Expansió de l'Univers acabarà. La Memòria, que és el Temps, la veurem finalment materialitzada en l'Espai. Podrem veure la Perfecció Final de l'Espai. Aquest és el propòsit del Temps.

Quan l'Univers arribi a la seva Perfecció Final, el Temps per perfeccionar la nostra Voluntat i sotmetre a la nostra Raó, haurà acabat.

Els que van prendre el camí de la Raó es veuran penedits.

Els que van prendre el camí de la Voluntat es veuran allunyats de la Mort.

Acabat l'últim moment del Temps, l'Espai ens mostrarà el veritable significat de la paraula **PERFECCIÓ**.

Amb la Fi de l'Espai, veurem la fi dels oposats, la fi del Mal.

Això no vol dir que el Mal desapareixerà, sinó que el Bé, la Voluntat, el Positiu, el Temps, l'electricitat, l'invisible... Tot això **serà visible**, podrem veure-ho. Finalment podrem veure el Bé al costat del Mal, com han estat des del principi de l'Univers.

La comparació entre els dos, produirà tal impacte en nosaltres, en tota la Humanitat, que el Mal perdrà tota oportunitat de desenvolupament.

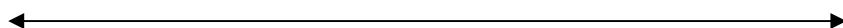
L'Atenció i la Voluntat relegaran el Mal a la categoria d'un **servidor** i una nova Era començarà per a la Humanitat.

La Raó perdrà el Tro del poder i l'ocuparà la Voluntat.

La Realitat de l'Espai i el Temps hauran acabat i començarà una Nova Realitat per a la Humanitat. **L'Era de la Llum i el Color.**

Finalment, la foscor de l'Espai es veurà anul·lada per la Llum del Temps.

LA LLUM DE LA ETERNITAT.

Fi de la 8ª Resposta.

NOVENA PREGUNTA I RESPUESTA:

Alfredo:

Si com dius, s'acosten canvis tan terribles en la Realitat que coneixem, em pregunto:

Com hem de preparar-nos per afrontar aquests canvis? Perquè jo vull viure per explicar-los...

L'Escriba:

Ja vaig donar explicacions sobre això al meu llibre "La Quarta Dimensió", cridant l'atenció sobre la llum de les nostres Ànimes, el cos Elèctric, la Voluntat, l'Aura, el cos Astral... Tots aquests termes signifiquen el mateix.

Però si vols més llum sobre el que l'Univers espera de tu, per acomodar els seus canvis, vaig a donar-te'n. Anem a aprofundir una mica més en el que ja saps, perquè puguis entendre quin és el teu deure en aquests temps finals.

Si ja has comprès:

- ◆ Que Espai i Temps són les dues cares de l'Univers.
- ◆ Que tot té dues cares, tot es forma amb Espai i Temps.
- ◆ Que és el temps qui alimenta el desenvolupament de l'Espai.
- ◆ Que l'Espai és de naturalesa material, magnètica.
- ◆ Que el Temps és de naturalesa immaterial, elèctrica.
- ◆ Que tots som al mateix temps magnètics i elèctrics.
- ◆ Que l'energia que fa créixer l'Univers és Memòria.
- ◆ Que la Memòria té presència física.
- ◆ Que tenim dos Memòries, la de l'Espai i la del Temps.
- ◆ Que la Memòria de l'Espai, és la nostra Raó, material.
- ◆ Que la Memòria del Temps, és la nostra Voluntat, immaterial.
- ◆ Que l'Espai és Raó, matèria ordenada, sense moviment, sense vida.
- ◆ Que el moviment de l'Espai es deu a l'electricitat de la Voluntat.

- ◆ Que l'Atenció és Eterna, és el Lliure Albir, és la Vida.
- ◆ Que tots som fragments de DÉU. Fragments de la seva ATENCIÓ, la seva Raó i la seva Voluntat .
- ◆ Que tots heretem de DÉU Pare: l'Atenció.
- ◆ Que tots heretem de DÉU Fill: la Voluntat.
- ◆ Que tots heretem de DÉU Mare: la Raó.
- ◆ Que l'Espai Universal és la Raó de DÉU, La Mare.
- ◆ Que el Temps Universal és la Voluntat de DÉU, El Fill.
- ◆ Que l'origen de DÉU Mare, el Dos, i de DÉU Fill, el Tres, està en DÉU PARE; L'UN.

Si has comprès totes aquestes coses, ja has fet un gran salt en el temps, en el teu camí cap a la perfecció, cap a la immortalitat.

Però jo no puc dur-te fins a la fi del teu viatge. Ningú no pot fer-ho, perquè pas a pas has de recórrer el teu camí, construint la teva pròpia memòria de l'Espai i del Temps, amb ella tindràs consciència del teu Regne, el Regne que per herència et correspon, el Regne Etern de Déu.

Tot el que puc fer és guiar-te, com ha de fer el germà gran amb el més petit. Entre tots els meus deures, aquest és el primer.

Tampoc puc decidir per tu, jo només puc guiar-te amb la meva paraula i el meu exemple, la responsabilitat de l'elecció serà teva.

Has d'aprendre a discernir, entre la Foscor i la Llum, entre la Mort i la Vida, entre Espai i Temps.

A l'Univers, només hi ha dos camins:

El camí de l'Espai i el camí del Temps. El camí de l'Espai condueix a la foscor, el fred, la rigidesa, la Mort.

El camí del Temps condueix a la Llum, la calor, el moviment, la Vida.

El camí de l'Espai, és el que segueix la Raó, vol tenir-ho tot i descobrir-ho tot, sobretot, abans de morir. És el camí del dolor i acaba en la mort.

El camí del Temps, és el que segueix la Voluntat, no li plau el present, vol saber el que hi ha més enllà. És el camí del deure que transcendeix la Mort.

Qui tria aquest camí, s'haurà de conformar amb el plaer que produeixen les coses ben fetes, el plaer de fer feliços als altres, de treure profit als dies, omplint-los. El plaer de tornar d'una vida amb les mans plenes de bones obres.

L'Atenció, el Lliure Albir, enmig de la Raó i la voluntat ha de triar entre anar cap endavant, cap el Temps o anar cap enrere, cap a l'Espai.

Aquesta no és una elecció dramàtica entre la vida i la mort, perquè en veritat, no podem morir.

Però qui viu pel plaer, pel plaer morirà i haurà de néixer i començar de nou, amb més experiència i cert retard. Com un estudiant que ha de repetir curs.

Si escolliu el camí del plaer, no necessitareu un guia, perquè trobareu molts pel camí.

Si escolliu el camí del deure, el camí de la Voluntat, és tan dur i solitari com la responsabilitat.

Si voleu complaure la Raó i la Voluntat al mateix temps, donant un pas enrere i un altre endavant, sense avançar ni retrocedir, pot arribar a un enfrontament extrem entre les seves dues memòries, la de l'Espai i la del Temps, pot patir trastorns de doble personalitat.

L'únic camí raonable és el del Temps, perquè en ell estem immersos, atrapats, en un viatge cap al futur.

Decidir el camí a prendre sembla un simple problema d'elecció, fàcil de solucionar, però la qüestió es fa més complexa, quan un es proposa caminar el camí de la Voluntat i la Raó es nega. És llavors quan es comprèn, que la Raó és com una bèstia tossuda, que només es deixa governar per la força, pel Poder de la Voluntat.

Tots tenim dues cares, dues personalitats oposades, com el Dr. Jekyll i Mr. Hyde, una és la Voluntat, l'altra, la Raó.

Dues memòries oposades, la del Temps i la de l'Espai, enfrontades, en tensió permanent, amb l'Atenció al mig de les dues, intentant fer-les caminar en la mateixa direcció.

Una vol dirigir-se a l'Espai, vol viure en el passat, en allò conegut, on se sent segura.

L'altra vol dirigir-se cap al Temps, vol viure en el futur, on pensa ser lliure.

Una resulta ser conservadora, no li agraden els canvis, l'altra resulta ser progressista, vol canviar-ho tot.

Són les nostres dues cares.

Femenina i masculina, esquerra i dreta, negativa i positiva. Una prefereix rebre, que li regalin i l'altra prefereix donar, fer regals. Una vol ocupar l'Espai, ordenar a caprici, embellir-lo, enriquir-lo amb més possessions, perquè ella adora la seguretat. L'altra vol ocupar el Temps, projectar-lo, ordenar-lo, dirigir-lo, creant, construint, semblant...

La Raó és una Força, la Voluntat és un Poder.

L'Atenció necessita la Voluntat, com a intermediari necessari, per a dirigir a la Raó.

L'Atenció, ordena a la Voluntat.

La Voluntat, mana a la Raó.

L'ordre és elèctrica, la seva execució és magnètica.

La dualitat que hi ha en tots nosaltres, representa la dualitat Universal, i la veurem reproduïda, en parelles, germans, famílies, partits, pobles, països... En tot, trobarem aquesta dualitat, en la pròpia Humanitat, en tot l'Univers, dualitat reflectida en la foscor pròpia de l'Espai i en la Llum pròpia del Temps.

Després de molts intents i molts fracassos, aconseguiràs que la teva Raó es vegi subordinada a la teva Voluntat i la teva Voluntat a la teva Atenció.

El Poder i la Força estaran sota el teu domini, hauràs ordenat **cada cosa al seu lloc.**

Jo Sóc l'Atenció, Sóc el Principi Creador.

Jo Sóc la Voluntat, Sóc el mestre d'obres.

Jo Sóc la Raó, Sóc l'obrer.

Per aconseguir viure alçat, majestuós, has d'estar disposat a lliurar una batalla contra la teva part més fosca, i has de saber com lliurar-la.

Per a vèncer el "**Mal**" en tu mateix, has de conèixer l'enemic abans de començar la lluita, o fracassaràs, perquè la seva astúcia no té límits i coneix totes les arts de l'engany.

En aquesta batalla, l'enemic no és aliè a tu, sinó que vius en ell, és la teva Raó, la teva cara negativa, el cos i la ment, la memòria que has heretat dels teus avantpassats, **que pretén Ser per si mateixa**, sobreviure més que ningú, posseir-ho tot, procurar-se la major seguretat i el major plaer.

Per això, no dubtarà a esclavitzar a la Voluntat i l'Atenció, que li donen el moviment i la Vida.

La batalla serà silenciosa, ja que tindrà lloc en el teu propi interior i seran, només tres, els participants.

L'Atenció serà l'àrbitre, el jutge de pau, el Principi Rector, els altres dos, els contendents:

La teva Raó, la teva cara negativa, femenina.

La teva Voluntat, la teva cara positiva, masculina.

Com que la Raó és mortal i la voluntat és immortal, no serà una guerra a mort, perquè el vencedor necessita al vençut per governar.

Si la Voluntat venç, tindrà en la Raó un fidel servidor i serà just amb ella.

Si venç la Raó, convertirà en esclau a la Voluntat, que es veurà obligada a servir al més gran dels tirans. Sense la seva màscara, **la Raó és un veritable monstre insaciable i sense ànima**, que l'Església ha confós amb un diable. Però en realitat, no hi ha cap diable pitjor que la Raó.

Per estar construïda amb Espai, la Raó té el caràcter propi de l'Espai, és negativa, atraient, absorbent, possessiva, gelosa, tot el vol per si mateixa i no deixa anar res, per petit que sigui, si no és per obtenir a canvi quelcom una mica més gran. És la nostra memòria magnètica, que creix, **sumant memòria**.

Resulta ser tan envejosa, que és capaç de tancar els èxits aliens, perquè només es vegin els propis. És venjativa i cruel, incapaç de perdonar al més penedit.

Té por de mostrar el que aprèn, per a saber més que els altres. Emmascara el seu saber, perquè ningú copii els seus mètodes, i els seus aclariments estan plens de foscor.

Amb la Raó no es pot negociar, és hipòcrita, tramposa i traïdora, fent promeses que no pensa complir. Quan veu una injustícia, mira a una altra banda, li espanten els problemes.

Li agrada veure's atesa, reconeguda, que l'aplaudeixin, li regalin, li retin homenatge i a canvi, ella és mesquina, ronyosa i desagradada.

En tots els sentits, **la Raó, és enemiga de tota virtut**, de tota disciplina. A més d'envejosa, capritxosa i avariciosa, és superba, agressiva, abusiva, golafre... i molt més. **Tot el que és dolent, fals i inútil en aquest món, és obra seva**, de la seva ignorància, la seva enveja i la seva impaciència.

La tasca de la Voluntat, és domar a la Raó, com es doma a un brut que farà qualsevol cosa per sobreviure. És domant tots els vicis de la Raó, com la Voluntat va adquirint les seves pròpies virtuts.

Totes les Raons són iguals, no n'hi ha millors ni pitjors, totes són egoistes, insaciabls i sense fre.

L'ÚNIC FRE DE LA RAÓ, ÉS LA VOLUNTAT.

Veure una Raó amb molta paciència, ens indica, que la Voluntat que l'habita, està frenant la impaciència pròpia de la Raó.

Una Raó valent ens indica que la Voluntat sap frenar l'impuls covard de córrer sense mirar enrere, propi de la Raó.

En moments de perill, la Raó fuig a corre-cuita, espantada, histèrica. Només una Voluntat amb experiència pot obligar-la, per enfrontar-se al perill i tractar d'ajudar als altres.

En el seu estat natural, la Raó no té cap virtut.

Quan veiem virtuts en els nostres semblants, no vol dir que hagin heretat una Raó millor, sinó que la Voluntat que l'habita és més ferma, més poderosa, té més temps, més saviesa. Porta a la seva Raó ben lligada, amb morrió, perquè ni tan sols parli, sense permís de la Voluntat.

Fan falta moltes vides per construir la memòria de la Voluntat, i es necessita tot aquest temps per domar per complet a la Raó pròpia, però la major part de la Humanitat ha viscut prou vides per aconseguir-ho i ja no queda temps per a una altra vida més. Ja estem al final del camí, el Temps està arribant al seu final.

Mentrestant, la major part de la Humanitat segueix adormida, somiant amb la seguretat i el plaer, van corrent cap a la foscor de l'Espai, allunyant-se de la Llum del Temps.

Si no aconseguen despertar, si no prenen consciència de la necessitat urgent de posar la Raó al servei de la **Voluntat**, sinó **afronten la guerra en el seu interior, la guerra incruenta, poden veure's obligats a lliurar una altra guerra, contra la Raó dels seus germans, serà aquesta una guerra entre Raons, una guerra cruel, a mort.**

Per intentar evitar-ho, a penúltima instància, crido a l'Atenció de tots els primogènits, de totes les famílies que formen la Humanitat.

Sobre ells recau la major responsabilitat

Jo sol no puc despertar a la Humanitat, estant rendida i complaguda als peus de la Seguretat. Per això, és deure de la gent gran, ajudar-me a intentar-ho, pel bé de tots, de tota la Humanitat.

Ningú es salva a si mateix. No us entossueu en això. Disposeu-vos a salvar als vostres germans, així, vosaltres mateixos, rebreu l'ajut necessari per posar-vos fora de perill.

En el temps present, aquesta és la tasca més important i necessària: donar-li la volta a la nostra Raó i armar-nos de paciència, per acostar la Llum als més assedegats i saciar-los, si cal, d'un en un.

Però no podem despertar a cap, si abans no aconseguim la victòria sobre la nostra Raó, obligant-la a presentar la seva millor cara, neta, mansa, humil, portadora de Llum, de Saviesa.

Tan difícil resulta despertar a un germà, com donar-li la volta a la nostra Raó, perquè deixi el camí de la Foscor i prengui el de la Llum.

La cara negativa de la Raó, no és una sola, està construïda amb moltes cares menors, de manera que, en treure-li la seva màscara, trobes una altra sota, i sota d'aquesta, apareix una altra i una altra, i una altra cada cop més petita. La tasca de la Voluntat, és llevar totes i donar-les la volta.

Per aconseguir-ho cal conèixer-la a fons. **Tenir-la ocupada.**

La nostra Raó, la nostra consciència de l'Espai, és la nostra memòria superficial, es renova amb freqüència i funciona per hàbits, li agrada repetir el que sap i moure's en terreny conegut, on se sent més segura. No li agrada arriscar-se, ni tan sols per aprendre alguna cosa nova, perquè l'horroritza el fracàs davant dels altres.

Viu i aprèn per imitació, li agrada imitar a qui més sobresurt, a qui viu sobre els altres, a qui millor sobreviu.

Ja sabem, que malgrat el seu nom, la Raó no raona, no es pren el temps necessari, no reflexiona abans d'actuar, es limita a reaccionar per sobreviure. A l'hora de parlar, ella parla la primera, sense donar temps a la Voluntat. En sentir qualsevol paraula, en relació a la seva memòria, reacciona interrompent, per dir la seva.

És la nostra memòria reactiva, autònoma, s'interessa pels assumptes quotidians que succeeixen en l'Espai, la seva seguretat, el seu benestar, els moviments entre els seus veïns, els qui moren, els qui neixen, els seus quefers, costums, amistats, festes, viatges de plaer... No l'interessa el saber profund, no ho necessita per moure's per l'Espai.

La seguretat i el plaer, són els seus objectius i per assolir-los no dubtarà a mentir, robar, esclavitzar i fins i tot a matar, culpant d'això als altres.

És tan envejosa, que somia veure's envejada. És mentidera fins l'exageració, mai diu la veritat, per por de les conseqüències, sempre diu el més convenient, per sobreviure millor.

És gelosa, insegura, busca-raons i exigent amb els altres, però mai amb ella mateixa. Només veu la cara negativa de totes les coses.

És xafardera, alarmista, alcavota i tergiversadora.

És una força cega, sense fre, disposada a TOT per sobreviure, que viu espantada per la seva por a morir, a perdre-ho tot.

Davant d'aquest enemic tan formidable, la Voluntat no es troba desarmada, té el poder necessari per a veure sotmesa a la seva raó, fins l'obediència sense rèplica.

La Voluntat, el parell oposat de la Raó, té latents totes les virtuts positives que es presenten negatives en la Raó.

Si la Raó té moltes cares negatives, el seu parell oposat, la Voluntat, les té totes positives, de manera que la Voluntat, ha de donar-les la volta, una per una.

Sent positiva la Voluntat i negativa la Raó, ambdues tenen també el seu parell oposat, és a dir:

La Voluntat, també té dues cares, és positiva i negativa, **però de front és positiva**, i cal forçar i buscar la volta per veure la seva cara negativa.

La Raó, també té dues cares, és positiva i negativa, **però de front és negativa** i cal forçar i buscar la volta per veure la seva cara positiva.

La Voluntat ha de posar-li les regnes a una força cega, sense fre, amb memòria pròpia, que aprèn per si mateixa, sumant més memòria en cada generació, amb la intenció de viure millor.

També la Voluntat viu fent passos en cada vida, donant la volta a les cares negatives de la Raó, invertint-les, posant de cara les seves cares positives, fent de cada vici una virtut.

Com que la Raó funciona per hàbits, cal invertir els negatius en positius. **Cal ensenyar-la a conformar-se amb el just i necessari. Dir No i quan demana més, forçar perquè faci els seus deures amb la millor cara.** Sense negociar amb ella, al cap de poc temps es rendirà, i haurem guanyat una altra petita batalla, fins a la victòria final, quan la Raó ja no s'avança, perquè va darrere de la Voluntat.

Tan necessari és conèixer bé a la Raó com a la Voluntat. A la Raó no li agrada treballar. El treball, ben fet, és propi de la Voluntat.

Recorda ara, que la Raó és el cos material que heretem de la Mare, per reconèixer aquest món i portar-nos memòria de la Realitat que és l'Espai, l'Univers. A aquest cos d'Espai li encanta la Seguretat.

La Raó, el nostre cos visible, material, magnètic, ja el coneixem, a la vista està: és lent, pesat, fràgil, es cansa amb facilitat, sofreix de fam, set, por, fred, calor, malaltia,

es deteriora ràpidament, és fill de l'Espai, la Mort.

La Voluntat, el nostre cos invisible, immaterial, elèctric, que heretem de DÉU FILL, per conèixer la realitat que és el Temps, estima per sobre de tot, la Llibertat.

Si et preguntes per la presència i les funcions del teu cos elèctric, considera que la teva Raó i la teva Voluntat, és a dir, el teu cos material i el teu cos immaterial, són oposats, de manera que, si observes les característiques d'un, pots desvetllar les de l'altre. Comptant, que un serveix per moure's per l'Espai i l'altre, per moure's pel Temps.

Vaig a revelar-te alguna cosa sobre la seva funcionalitat, perquè reflexions sobre la realitat que és la teva Ànima, la teva Voluntat, construïda amb Temps, que és Llum, electricitat, memòria.

Resulta ser un cos bellíssim, de llums vives, variables, una sorprenent simfonia de Llum i Color vibrant, en moviment espiral.

Encara que la Llum sembla que té densitat, per estar composta de moltes llums, és del tot immaterial, de manera que el teu cos elèctric és tan lleuger com la Llum, que no pesa res, és tan veloç com el Temps, es mou a la velocitat de la Llum, no es cansa, no pateix de fam, ni de set, ni té por de res, no l'afecta ni el fred ni la calor, no coneix el dolor, no emmalalteix, no envelleix, és sempre jove, és Immortal.

La Voluntat, el nostre cos per conèixer la Llibertat, fet de Temps, de Llum, és invisible als ulls de la Raó **estant al seu voltant**.

Mentre vivim en l'Espai, no podem veure l'electricitat, la Llum que procedeix del Temps, només podem veure el reflex de la llum a l'Espai, però la Llum mateixa, no podem veure-la.

La Voluntat es construeix amb Llum, amb Temps, que és memòria. El temps que resta per al desenvolupament de l'Espai, és la memòria que ens falta per acabar el desenvolupament de la Voluntat.

Fora d'aquest Univers en desenvolupament, regna la Llum de l'Eternitat, allà sí que pot veure's la llum del Temps, la llum de la Voluntat. D'allà venim a per llum i allà tornem, amb ella, o sense.

Vaig a donar-te Alfredo, el coneixement necessari perquè puguis visualitzar la realitat que és la teva Voluntat.

Ja t'he explicat que la teva Raó està construïda amb Raons menors. Si has entès això, et resultarà més fàcil comprendre que la teva Voluntat, està construïda amb Voluntats menors, és a dir:

El teu cos físic és un Espai, una Raó, construïda amb Raons menors, que són els òrgans, que tenen funció pròpia, moviment propi. La qual cosa t'indica que tenen Voluntat pròpia, camp elèctric, o cos de Llum.

De la mateixa manera que la Raó, el cos material, està format per òrgans materials, magnètics.

També la Voluntat, el cos immaterial, està format per òrgans immaterials, elèctrics.

Cada un dels teus òrgans materials, està format per cèl·lules materials, i cada cèl·lula, a més de Raó, té moviment propi, té Voluntat, cos de Llum, elèctric, immaterial.

El mateix passa amb les molècules que formen les cèl·lules, els àtoms que formen les molècules, i les partícules que formen els àtoms.

Totes les Raons que formen el teu cos físic, a més de Raó, tenen Voluntat, camp elèctric, cos de Llum.

Perquè et facis una idea de com es veuen juntes, la Raó i la Voluntat, a certa distància, observa el Sol. Quan mires al Sol, la llum no et permet veure el seu cos físic. El mateix passa amb la llum de la Voluntat, que només deixa veure la Raó com una ombra al seu interior.

LA RAÓ ÉS COM UNA OMBRA DINS LA VOLUNTAT.

Observar la Voluntat a curta distància, és un espectacle impressionant. El camp elèctric que t'envolta, està format pels camps elèctrics dels teus òrgans. En l'interior vibren els camps elèctrics encara més petits i més ràpids de les cèl·lules, que també estan formades al seu torn per altres més petits encara i més ràpids encara, que corresponen a les molècules. En l'interior es poden veure els camps elèctrics dels àtoms i dins d'aquests els de les partícules subatòmiques, els més petits i els més veloços. Tots, tenen la seva pròpia llum.

Si el cos físic és bonic en els seus millors anys, el cos de Llum, és una visió extraordinària, un ordre de llum i color d'una riquesa inaudita, on la vida batega per tot arreu. Cada òrgan es distingeix dels altres per la seva llum, el seu color, els seus matisos, latents, canviants, variables en la seva intensitat.

Qualsevol anomalia, qualsevol disfunció orgànica en la Raó, es veu immediatament en el cos de Llum. Fins els pensaments, tenen el seu efecte visible a la llum i el color dels òrgans.

Els ulls elèctrics de la Voluntat poden veure a l'interior de les coses, res queda fora de l'abast de la visió de la Voluntat. Podeu deixar momentàniament el cos físic, per passar a la velocitat de la Llum. Pot apropar-se a allò més llunyà en un instant i en un altre instant pot endinsar-se a les profunditats de la matèria, del món microscòpic, per observar la màgia dels mons interiors, les cèl·lules, les molècules, els àtoms, les partícules... tot està a l'abast de la seva visió elèctrica.

La seva oïda pot escoltar el col·lapse d'una estrella llunyana, o el moviment vertiginós d'un electró. El seu tacte, toca la memòria de les coses, se sent en Unitat amb tot el que toca, aprèn per simple contacte. El seu olfacte pot discernir el rastre que deixa cada memòria sense comptar el temps transcorregut, perquè el temps no es mou en l'Eternitat...

En aquesta dimensió sí que es mou el temps, i tenim limitat l'espai per aprofundir més en el poder extraordinari dels sentits propis de la Voluntat.

No obstant això, l'Espai no suposa cap obstacle per a la Voluntat. Ella està construïda per regnar sobre l'Espai, la tercera dimensió.

LA CONQUESTA DE LA VOLUNTAT ESTÀ EN EL TEMPS.

Entén que poder moure't a la velocitat de la Llum, et dona domini sobre l'Espai. Però recórrer el Temps de l'Univers, des del seu primer instant, fins a l'últim, encara que puguis viatjar a la velocitat de la Llum i encara que siguis Immortal, necessites milers de milions d'anys per poder-lo recórrer en línia recta, i molt més, per a poder-lo recórrer en espiral i cobrar Memòria de la realitat que és la Quarta Dimensió, l'Eternitat.

**No és suficient ser Immortal i moure's a la velocitat de la Llum,
per conèixer i cobrar memòria de la Grandesa de DÉU.**

Per això, ets Etern.

Per gaudir del teu cos de Llum i conèixer la Llibertat que regna a l'Eternitat, has de centrar-te primer en acabar de domar el cos que gaudeixes ara, creat per conèixer l'Espai, la Seguretat.

No et rendeixis tu, davant la teva Raó, **l'ombra de la teva Voluntat**. Resisteix els seus impulsos negatius, dona'ls la volta i si ho veus necessari, **llígala**, fins que la vegis rendida, al peu de la teva Voluntat.

La Voluntat, està feta per a doblegar a la Raó. La nostra cara positiva, lluminosa, la nostra memòria elèctrica, és, per la seva naturalesa, positiva, innocent, reflexiva, raonable i sincera. Aprèn per enteniment i aconsegueix l'excel·lència amb la pràctica. El seu raonament s'até a la lògica, al sentit comú, no tem equivocar-se perquè aprèn dels seus propis errors. És franca, veraç, generosa, eficient, intel·ligent, mesurada, vergonyosa, neta i alegre, veu la cara positiva de les coses, és temerària, és valent, protectora, sap estar callada, sap sacrificar-se, li costa rendir-se, sap perdonar i té inspiració pròpia.

Al contrari que la Raó, sempre envejosa, la Voluntat és feliç fent feliços als altres, gaudeix amb les seves alegries, s'entristeix amb les seves desgràcies, i es rebel·la davant la injustícia.

No hem de jutjar amb duresa als nostres semblants, quan el seu comportament és reprobable. Cal entendre que no saben encara frenar la seva Raó, perquè són voluntats molt joves i necessiten al seu costat una Voluntat més vella per ensenyar-los a conduir-se i a frenar.

Tota Voluntat, per vella que sigui, també ha estat jove, incapaç de frenar la seva Raó. Cal donar-li la seva oportunitat d'aprendre, a la Voluntat més jove.

La clau per vèncer aquesta guerra tan particular, està en l'Atenció, ella està al mig, entre la Raó i la Voluntat. Ella és la Font de la Vida, tant per a la Raó com per a la Voluntat, de manera que, si l'Atenció atén als impulsos negatius, propis de la Raó, la Raó es sortirà amb la seva. Si per contra, l'Atenció, atén els impulsos positius, propis de la Voluntat, la Raó no tindrà cap opció.

La Voluntat, sent de naturalesa elèctrica, no es conforma amb el material, com la Raó. Ella s'alimenta de llum.

La Llum és la Veritat, la Veritat és Perfecció, la Perfecció és la Vida.

La Voluntat gaudeix amb les coses veritables, bones i útils, es complau davant les coses ben fetes, l'Amor, el Saber, les bones obres, una bella composició musical, una bona obra artística, un paisatge bonic, el somriure d'un nen, el perfum de les flors, el cant dels ocells, el silenci dels peixos...

No obstant això, la Raó, que mai no té prou per si mateixa, a l'hora de la veritat, quan es veu obligada, es conforma amb pa i aigua si la deixen viure, i en aquesta condició ni s'atreveix a protestar.

Concloent:

El Temps, la Suprema Voluntat, no et permetrà trepitjar l'Eternitat abans de morir, si la teva Voluntat no li ha donat la volta a la teva Raó, per presentar-la domada: mansa, humil, pacient i obedient.

Encara em cal un últim consell relacionat amb el teu desig de preparar-te per a la Fi dels Temps.

Diu així:

**Aquell que prengué la Raó d'un altre, perdrà la Raó pròpia,
perquè ningú pot servir dos senyors al mateix temps.**

Aquestes paraules van ser, són i seran, vigents.

T'explico:

Els dos senyors al mateix temps, són La Raó i La Voluntat.

Ja saps què Raó i Voluntat són oposades, és a dir, que l'enfortiment d'una, significa o implica, el debilitament de l'altra.

La Raó viu saludable, si la alimentem amb els fruits **saludables** de la Terra, com les fruites i les llavors. Però si alimentem a la nostra Raó pròpia, amb una altra Raó, morta, fosca, freda, rígida, sense camp elèctric... Aleshores, la nostra Raó s'enforteix i, en conseqüència, es debilita la Voluntat.

Si has triat el camí de la Voluntat, has de reconèixer aquesta debilitat que té la Raó per la carn morta i les seves conseqüències per a la Voluntat.

Si a un nen l'alimentem amb carn, li agradarà la carn, de fet, a la Raó li agrada la carn, no en va ja que està construïda amb la memòria de moltes generacions, i els hàbits i forma de vida eren la guerra, la crueltat, l'esclavitud, la mort, la carn i la sang.

L'educació és molt important i els hàbits d'una mala educació fan més difícil la tasca de la Voluntat.

Per això, no és a la Raó dels vostres fills a qui cal educar, la memòria de la Raó és inconstant i superficial, oblida aviat el que no afecta a la seva pròpia supervivència.

La Raó aprèn imitant al més fort.

Aprèn imitant l'exemple que veu en els seus majors.

A qui cal educar és a la Voluntat dels vostres fills, perquè sàpiguen, per si sols, frenar la disbaixa pròpia de la Raó.

Alimentant tots els capricis de la seva Raó, enfortiu la Raó dels vostres fills i debilitau la seva Voluntat.

Els feu, doncs, un flac favor, lliurant-los al dur procés que és la vida, amb una raó capritxosa i desenfrenada, sense una voluntat educada, resolta i ferma, per posar fre.

Per acabar, vaig a recordar-te altres paraules, veritables, que continuen estant vigents i pertanyen a qui va ser crucificat per dir qui era Ell, en veritat: el Fill de DÉU.

DÉU FILL, encarnat, la Suprema Voluntat de DÉU PARE, que va ser, és, i serà, per sempre, el nostre Pare, el Pare de la nostra voluntat,

Va dir aquestes paraules:

QUI CREGUI EN MI, NO MORIRÀ.

Entre homes primitius en aquells temps no podia ser entès, però la seva afirmació és vertadera i exacta, tu ja pots comprendre-la.

Sent Ell, el Pare de tota Voluntat, i la nostra voluntat seva abans que la nostra, creure en ELL, és creure en la nostra pròpia voluntat. De manera que, qui cregui en la seva pròpia voluntat, es pujarà a sobre de la seva Raó i farà d'ella una humil i mansa servidora.

Per què és això tan important?

Perquè aquesta generació viurà la Fi dels Temps,

trepitjarà la Quarta Dimensió, sense haver de morir.

Precisament, la generació que ha oblidat el seu origen i el seu destí.

Perquè la seva Paraula es veurà acomplerta.

En nom seu, et recordo LA SEVA PARAULA,

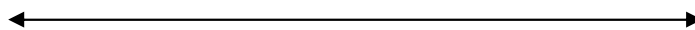
i com el teu germà gran, Alfredo,

et dono també la meva.

Els mansos, posseiran la Terra.

Els humils, els nets de cor... finalment...

veuran a DÉU.

Fi de la 9ª Resposta i de la 1ª L'ENTREVISTA.